

Španělská krev

Raymond Chandler

(1)

Velký John Masters byl udělaný, tlustý, mastnotou se lesknoucí chlap s hladkými modrými tvářemi a velmi tlustými prsty s dolíčky na kotnících. Hnědé vlasy měl sčesané dozadu a oblečen byl ve vínově rudém obleku s našitými kapsami a hnědé hedvábné košili s vínově rudou kravatou. V ústech měl tlustý hnědý doutník s širokou červenozlatou páskou.

Pokrčil nos, znovu mrkl na kartu, která před ním ležela neotočena, a snažil se potlačit úsměv. „Přidej, Dave – ale nemusíš hnedka celou radnici.“

Na sukno dopadla čtyřka a dvojka. Dave Aage na ně vážně pohlédl přes stůl, pohlédl dolů na karty v ruce. Byl hodně vysoký a hubený, s úzkou kostnatou tváří a vlasy hnědožlutými jako mokrá písek. Paklík karet držel na dlani, zvolna otočil vrchní kartu a hodil ji přes stůl. Byla to piková dáma.

Velký John Masters roztáhl široce ústa, zamával doutníkem a uchichtl se. „Vysol prachy, Dave. Tentokráte se dáma zachovala, jak se patří.“ A s rozmáchlým gestem obrátil kartu, která ležela na stole. Byla to pěťka.

Dave Aage se zdvořile usmál, nepohnul se. Blízko něho za dlouhými hedvábnými závěsy na úzkých vysokých obloukových oknech tlumeně zazvonil telefon. Dave Aage vytáhl z úst cigaretu, pečlivě ji položil na okraj podnosu ležícího na taburetu vedle karetního stolku a sáhl za závěs po telefonu.

Chladným, téměř šeptavým hlasem hovořil do mušle, pak dlouho naslouchal. V nazelenalých očích se nic nezměnilo, úzkou tváří se nemihl ani zákmit vzrušení. Masters se zavrtěl a tvrdě kousl do doutníku.

Za drahnou chvíli řekl Aage: „Dobře, dáme vám vědět.“ Zavěsil a postavil přístroj za závěs. Zdvihl cigaretu a zatáhl se za lalůček. Masters zaklel. „Co tě žere, sakra? Dej mi deset očí a je to.“

Aage se suše pousmál a opřel se dozadu. Sáhł po sklenici, usrkł, odložil ji a promluvil přes cigaretu. Všechny jeho pohyby byly pomalé, zadumané, málem roztržité. Řekl: „My dva jsme přece filutové, Johne, ne?“

„Jo. Město nám patří. Ale co je mi to platné, když teď hrajeme karty!“

„Do příštích voleb nám ještě zbývají dva měsíce, že?“

Masters na něho zamračeně pohlédl, zalovil v kapse po novém doutníku a vrazil si ho do úst. „No a?“

„Co kdyby se něco stalo našemu největšímu konkurentovi? Zrovna teď. Nebylo by to báječné, co myslíš?“

„Neříkej?“ Masters pozdvihł husté obočí tak důrazně, že to vypadalo, jako by je musel posunovat celý obličej. Chvíli mrzutě přemítal. „Byl by to průšvih – pokud by toho, kdo to udělal, proto neskřípli. K čertu, voliči by mysleli, že jsme to zaonačili my.“

„Mluvíš o vraždě, Johne,“ řekl trpělivě Aage. „Já o žádné vraždě přece nemluvil.“

Masters spustil obočí a zatáhl za tvrdý černý chloupek, který mu vyrůstal z nosu. „No tak, vymáčkni se!“

Aage se usmál, vyfoukl kroužek kouře a přihlížel, jak odlétá a rozplývá se. „Právě mi telefonovali,“ řekl velmi tiše. „Donegan Marr je mrtev.“

Masters se pomalu nahnul. Nahýbal se pomalu celým tělem ke karetnímu stolku a naklonil se nad něj. Když už dál nemohl, vysunul bradu, až mu svaly na čelisti vyvstaly jako tlusté dráty. „Neříkej?“ hlesl přidušeně. „Neříkej.“

Aage přikývl, klidný jako led. „S tou vraždou jsi ovšem měl pravdu, Johne. Byl zavražděn, právě před půlhodinou či tak nějak. Ve své kanceláři. Nevědí, kdo to udělal – zatím.“

Masters těžce pokrčil rameny a zaklonil se zpátky. S neapným výrazem se rozhlédl kolem sebe. Zničehonic se rozesmál. Smích duněl a burácel v malé věžovité místnosti, kde oba muži seděli, přenášel se do rozlehlého obývacího pokoje za ní a jeho ozvěna se

odrážela sem tam od spousty bytelného tmavého nábytku, od stojacích lamp, jichž bylo tolik, že by stačily osvětlovat celý bulvár, a od dvou řad olejomalb v širokých zlacených rámech.

Aage seděl mlčky. Pomalu dusil cigaretu v popelníku, až zhasla poslední jiskérka a zůstala pouze hustá tmavá šmouha. Otřepal si kostnaté prsty a čekal.

Masters se přestal smát stejně nečekaně, jako začal. V místnosti zavládlo úplné ticho. Masters vypadal unaveně. Kapesníkem si utřel velkou tvář. „Musíme něco podniknout, Dave,“ řekl rozvážně. „Málem jsem na to zapomněl. Tohle se musí vyřešit co nejrychleji. Tohle by mohlo bouchnout.“

Aage sáhl znovu za závěs, vytáhl telefon a šoupl ho přes stůl mezi roztroušené karty. „Víme přece, jak na to – nebo snad ne?“ nadhodil klidně.

V Mastersových blátivě hnědých očích zazářilo lišácké světýlko. Olízl si rty a velkou rukou hrábl po sluchátku. „Jo,“ řekl, jako když kočka přede. „To teda víme, Dave. A jak dobře, sakra!“ Tlustým prstem, který se skoro nevešel do otvorů, začal vytáčet.

(2)

Obličej Donegana Marra vypadal i teď chladně, upraveně, vyrovnaně. Marr byl oblečen do obleku z hladké šedivé flanelové látky, vlasy měl stejně hladce šedivé jako oblek a měl je sčesané dozadu z narudlého, mladistvého obličeje. Kůže na čele, kam by vlasy spadly, kdyby vstal, byla bílá. Všude jinde byla snědá.

Seděl zhrouceně na modrém čalouněném vybledlém křesle. Doutník v popelníku s bronzovým chrtem na okraji byl vyhaslý. Levá ruka se mu volně houpala vedle křesla a v pravé ruce, spočívající na psacím stole, lehce svíral revolver. Velkým zavřeným oknem za zády prosvítaly sluneční paprsky a odrážely se od jeho leštěných nehtů.

Na levé straně vesty prosakovala krev a zanechávala na šedivém flanelu skoro černou skvrnu. Byl dočista mrtvý, a byl mrtvý už dost dlouho.

U hnědé mahagonové registrační skříně stál vysoký, velmi snědý, štíhlý a mlčenlivý muž a úporně hleděl na mrtvého. Ruce měl

v kapsách dobře ušitého modrého seržového obleku. Na hlavě měl slamák, posunutý do týla. Oči a úzká semknutá ústa ovšem svědčila o soustředěnosti.

Hromotluk s hnědými vlasy hledal něco na modrém koberci. Shýbl se a přidušeným hlasem řekl: „Žádné nábojnice, Same.“

Snědý muž se nehnul, neodpověděl. Jeho kolega se napřímil, zívá a pohlédl na mrtvého muže v křesle. „To bude mela, panečku! Dva měsíce před volbami. Kruci, to někomu přišlo jako na zavolanou.“

Snědý muž řekl pomalu: „Chodili jsme spolu do školy. Byli jsme kamarádi. Milovali jsme stejnou dívku. Získal ji on, ale zůstali jsme všichni tři dobrými přáteli. Byl vždycky prima kluk... Leda snad kapánek moc protřelý.“

Muž s vlasy jako písek obcházel po pokoji, ale ničeho se nedotýkal. Sklonil se, přičichl k revolveru na psacím stole, zavrtěl hlavou a řekl: „Z tohohle se nestřílelo – kdepak.“ Pokrčil nos a začichal. „Klimatizace. V horních třech poschodích. Taky je tu všechno zvukotěsné. Výborná instalace. Tady tu konstrukci prý celou svařovali elektricky. Není v ní jediný nýt. Už jsi o něčem takovém slyšel, Same?“

Snědý muž pomalu zavrtěl hlavou.

„Kde asi byl personál?“ podivil se muž s vlasy jako písek. „Hlavoun jako on musel mít přece víc než jednu sekretářku.“

Snědý muž znovu zavrtěl hlavou. „Měl jednu, pokud vím, a ta zrovna někde obědvala. Byl vlk samotář, Pete, chytrý jako lasička. Ještě několik let a město bylo jeho.“

Muž s vlasy jako písek byl právě za psacím stolem a skoro se nakláněl mrtvému přes rameno. Shlížel dolů na diář v kožené vazbě s žlutohnědými listy. Pomalu řekl: „Ve čtvrt na jednu tady měl být nějaký Imlay. Jiný záznam v diáři není.“

Mrkl na levné náramkové hodinky. „Půl třetí. To bylo před víc než dvěma hodinami. Kdo je Imlay?... Počkat, moment! Existuje jakýsi náměstek státního návladního jménem Imlay. Uchází se o místo soudce na Mastersově a Ageově kandidátce. Myslíš, že...?“

Vtom se ozvalo prudké zaklepání na dveře. Kancelář byla tak dlouhá, že oba muži museli chvíli přemýšlet, které ze tří dveří to byly. Pak muž s vlasy jako písek vykročil k těm nejvzdálenějším a

prohodil přes rameno: „Nejspíš policejní lékař. Prozrad' to svému oblíbenému novináři a dostaneš padáka. Mám pravdu?“

Snědý muž neodpověděl. Pak přistoupil k psacímu stolku, trochu se sklonil a tiše oslovil mrtvého: „Sbohem, Donny. Nedělej si starosti. Já už se o to postarám. A postarám se o Belle.“

Na konci kanceláře se otevřely dveře a vstoupil čilý mužík s velkou brašnou, cupital přes modrý koberec a postavil brašnu na psací stůl. Muž s vlasy jako písek zavřel dveře před hrstkou zvědavců. Nakráčel zpátky k psacímu stolu.

Čilý mužík naklonil hlavu na stranu a prohlížel mrtvého. „Dvě,“ zamumlal. „Vypadá to na dvaatřicítku – projektily s ocelovým pláštěm. Těsně u srdce, ale ne v něm. Musel zemřít krátce nato. Snad za jednu dvě minuty.“

Snědý muž znechuceně zabručel, přistoupil k oknu, postavil se zády do místnosti a vyhlížel ven na střechy vysokých budov a teplou modrou oblohu. Muž s vlasy jako písek přihlížel, jak lékař nadzdvihl mrtvé víčko.

Řekl: „Už aby tu vzali otisky. Potřebuju telefonovat. Ten Imlay...“

„Klidně si zatelefonuj,“ obrátil k němu snědý muž hlavu a smutně se usmál. „Na tomhle případě není nic záhadného.“

„No, nebyl bych si tím tak jist,“ namítl lékař, ohnul zápěstí a přiložil hřbet ruky k obličejí mrtvého. „Nemusí v tom být mermomocí politika, Delaguerra, jak si asi myslíš. I po smrti je to pěkný chlap.“

Muž s vlasy jako písek opatrně uchopil telefon rukou obalenou kapesníkem, položil sluchátko na stůl, vytočil číslo, opět zdvihl kapesníkem sluchátko a přiložil je k uchu. Za chvíli sklonil bradu a řekl: „Pete Marcus. Probud' inspektora.“ Zív, čekal dál, pak promluvil jiným tónem: „Marcus a Delaguerra, inspektore, z kanceláře Donegana Marra. Fotograf a daktyloskop tu ještě nebyli... Cože?... Počkat, až přijde Drew?... Dobře... Jo, je tady.“

Snědý muž se obrátil. Muž u telefonu na něj kývl. „Vezmi si to, Španěli.“

Sam Delaguerra vzal sluchátko, ignoroval pečlivě obtočený kapesník a naslouchal. Obličej mu ztvrdl. Klidně řekl: „Bodejť že

jsem ho znal – ale nespal jsem s ním... Není tady nikdo, jenom jeho sekretářka. Ta nás alarmovala. V diáři je jedno jméno – Imlay, schůzka na dvanáct patnáct. Ne, ničeho jsme se dosud nedotkli... Ne... Dobře, hned.“

Zavěsil tak pomalu, že skoro nebylo slyšet cvaknutí. Chvilí podržel ruku na přístroji, pak mu náhle těžce sklouzla k boku. Hlas měl zastřený. „Odvolávají mě odsud, Pete. Máš se vším počkat, než sem dorazí policejní ředitel Drew. Nikdo sem nesmí, lhostejno zda běloch, černoch nebo Apač.“

„Proč tě tam volají?“ utrl se muž s vlasy jako písek vzteklým hlasem.

„Nevím. Rozkaz,“ odvětil Delaguerra bezbarvě.

Lékař přestal psát do bloku a ze strany zvědavě, pronikavě pohlédl na Delaguerra. Delaguerra přešel kancelář a jedněmi dveřmi vkročil do menší kanceláře, rozdělené přepážkou, za níž byla čekárna s několika koženými křesly a stolem s časopisy. V sekretariátu byl stolek s psacím strojem, trezor a několik registraček. U stolku seděla drobná snědá dívka, hlavu sklopenou, a k tváři tiskla zmuchlaný kapesník. Klobouček se jí svezl na stranu, ramena jí cukala a hlasité vzlyky zněly jako hekání.

Delaguerra jí poklepal na rameno. Obrátila k němu obličej skropený slzami a zkřivená ústa. Usmál se dolů na její tázavou tvář a vlídně se jí zeptal: „Zavolala jste už paní Marrovou, slečno?“

Přikývla, neschopna slova, a roztřásla se prudkými vzlyky. Delaguerra jí znovu poklepal na rameno, chvíli vedle ní postál a pak vyšel, ústa pevně semknutá a v černých očích tvrdý, zlověstný třpyt.

(3)

Velký dům v anglickém slohu stál daleko za úzkou, vinoucí se stuhou betonu, zvanou De Neve Lane. Tráva na palouku před domem byla poměrně vysoká a částečně zakrývala klikatící se chodníček z plochých kamenů. Na průčelí nad vchodem byl štít a zdi byly porostlé břečťanem. Dům byl kolem dokola obklopen stromy a jejich blízkost mu dodávala zdání temnosti a opuštěnosti.

Všechny domy na De Neve Lane měly týž úmyslně zanedbaný vzhled. Ale vysoký živý plot, zastíňující příjezdovou cestu a garáže,

byl přistřižen stejně pečlivě jako francouzský pudl a na spoustě žlutých a ohnivě zbarvených mečíků, zářících na druhé straně trávníku, nebylo pranic chmurného či tajuplného.

Delaguerra vystoupil z hnědého sportovního cadillaku bez střechy. Byl to starý model, bytelný a špinavý. Přes zadní část otevřeného vozu byla napjata plachta. Delaguerra měl plátěnou čepici a tmavé brýle a modrý seržový oblek vyměnil za šedé sportovní kalhoty a krátkou bundu se zipem. Nevypadal vůbec jako policista. Ostatně ani v Marrově kanceláři nevypadal moc jako policista. Pomalu kráčet po kamenném chodníčku, sáhl na mosazné klepátko na předních dveřích, ale nezaklepal. Zazvonil na zvonek vedle dveří, téměř zakrytý břečtanem.

Čekal dlouho. Bylo velice teplo, velice ticho. Nad teplou jasnou trávou bzučely včely. Někde v dáli broukal žáci strojek na trávě.

Dveře se pomalu otevřely a vyhlédla na něho černá tvář, protáhla smutná černá tvář se stopami slz na nafialovělém pudru. Černá tvář se nepatrně usmála a váhavě řekla: „Dobrej den, pane Sam. Ste hodnej, že ste přišel.“

Delaguerra smekl čepici a spustil ruku s brýlemi k boku. „Dobrý den, Minnie. Je mi líto, ale musím mluvit s paní Marrovou.“

„Jistě. Pod'te dovnitř, pane Sam.“ Služebná ustoupila stranou a Delaguerra vešel do šeré chodby s dlaždičkovou podlahou. „Ještě tu nebyli žádní reportéři?“

Dívka zavrtěla hlavou. Teplé hnědé oči byly bez lesku, otupeny bolestí. „Nebyl tu ještě nikdo... Vrátila se teprv před chvílíčkou. Nepromluvila ani slůvko. Jen tam stojí na slunečný verandě, kde nejní žádný slunce.“

Delaguerra potřásl hlavou a řekl: „Nikomu nic neříkejte, Minnie. Chtějí to udržet ještě nějaký čas pod pokličkou, aby se to nedostalo hnedka do novin.“

„Jistě, pane Sam. Budu mlčet jako hrob.“

Delaguerra se na ni usmál a nehlučně prošel vydlážděnou chodbou do zadní části domu a tam zabočil v pravém úhlu do zcela podobné chodby. Zaklepal na jedny dveře. Nic se neozvalo. Stiskl kliku a vstoupil do dlouhého úzkého pokoje, který vzdor mnoha oknům tonul v pološeru. Těsně před okny rostly stromy a tiskly listí

k okenním tabulím. Přes několik oken visely dlouhé kretonové záclony.

Vysoká žena uprostřed pokoje se po něm ani neohlédla. Stála bez hnutí, strnule. Oči měla upřené na okna. Pěsti držela sevřené u boků. Měla rusé vlasy, na něž jako by se soustředilo všechno světlo v místnosti a které vytvářely hebkou svatozář kolem chladně krásné tváře. Byla oblečena do modrého sametového kostýmku sportovního střihu s našitými kapsami. Z náprsní kapsičky čouhal cíp modře obroubeného, pečlivě složeného bílého kapesníku, jaký nosívali eleganté.

Delaguerra stál a čekal, až se jeho oči přizpůsobí šeru. Žena za chvíli přerušila ticho hlubokým, chraplavým hlasem: „Tak ho dostali. Same. Nakonec ho přece jen dostali. Opravdu ho tak nenáviděli?“

Delaguerra řekl tiše: „V jeho branži se nepracovalo v rukavičkách, Belle. Hádám, že se snažil jednat co nejpoctivěji, ale přesto si nadělal nepřátele.“

Pomaloučku otočila hlavu a pohlédla na něho. Světlo ve vlasech se jí posunulo o kousek dál. Zlatě se jí zatřpytily. Měla jasné, nádherně modré oči. Hlas se jí trochu zadrhl, když se zeptala: „Kdo ho zabil, Same? Mají už nějaké podezření?“

Delaguerra pomalu přikývl, sedl si do proutěného křesla a švihl čepicí a brýlemi mezi nohama. „Jo. Myslíme, že viníka známe. Nějaký Imlay, náměstek státního na vládního.“

„Panebože!“ vydechla žena. „Až kam to tohle prohnílé město dopracuje?“

Delaguerra pokračoval bezvýrazným hlasem: „Odehrálo se to asi takhle... pokud to ovšem chceš opravdu už teď slyšet...“

„Chci, Same. Jeho oči na mě hledí z každé stěny, ať pohlédnu kamkoli. Jako by mě prosil, abych něco udělala. Byl ke mně hrozně hodný, Same. Někdy to mezi námi neklapalo, jistě, ale... to nic nebylo.“

Delaguerra řekl: „Ten Imlay se uchází o místo soudce na Mastersově a Aagově kandidátce. Jde mu na čtyřicítku, a jak se zdá, má poměr s jakousi barovou tanečnicí jménem Stella La Motte. Kdosi je kdysi spolu vyfotil, byli hodně opilí a nazí. Donnymu se tyhle fotky dostaly do rukou, Belle. Našly se v jeho psacím stole.

Podle diáře měl s Imlayem schůzku dneska ve dvanáct patnáct. Domníváme se, že se pohádali a Imlay střelil první.“

„Našels ty fotky ty, Same?“ zeptala se Belle velmi klidně.

Zavrtěl hlavou a potměšile se usmál. „Ne. Najít je já, tak jsem je, hádám, stopil. Našel je policejní ředitel Drew, poté co mě z toho případu odvolali.“

Škubla hlavou k němu. Jasně modré oči se jí rozšířily. „Odvolali z případu? Tebe – Donnyho přítele?“

„Jo. Neber to tak tragicky, Belle. Jsem policista. Koneckonců musím poslouchat rozkazy.“

mlčela, už na něho nepohlédla. Za chvíli řekl: „Potřeboval bych klíče vašeho srubu u Puma Lake. Mám se tam porozhlédnout po nějakých případných stopách. Donny tam někdy míval porady.“

Něco v ženině obličejí se změnilo. Objevil se v něm téměř pohrdavý výraz. Hlas měla dutý: „Přinesu ti je. Ale stejně tam nic nenajdeš. Jestli jim ovšem chceš pomoci hodit na Donnyho nějakou špínu, aby mohli očistit toho Imlaye...“

Pousmál se, pomalu zavrtěl hlavou. Oči měl velmi hluboké, velmi smutné. „Mluvíš nesmysly, děvče. To bych raději odešel ze služby.“

„To určitě.“ Prošla kolem něho ke dveřím a vyšla z pokoje. Zatímco byla pryč, seděl úplně klidně a upíral prázdný pohled na zed'. Tvářil se dotčeně. Velmi tiše pro sebe zaklel.

Žena se vrátila, stoupla si před něj a natáhla k němu ruku. Něco mu cinklo do dlaně.

„Klíče, poldíku.“

Delaguerra vstal, pustil klíče do kapsy. Tvář mu ztuhla. Belle Marrová poodešla ke stolu, a jak vyndávala cigaretu z krabice, drhla nehty škrábavě přes lak. Stála k němu zády a řekla: „Pochybuji, že ti bude přát štěstí, jak jsem už řekla. Jistě vás mrzí, že zatím na něho nemáte nic jiného než vydírání.“

Delaguerra zvolna vydechl, chvíli stál nehnutě, pak se odvrátil. „No dobře,“ řekl tiše. Hlas už měl úplně netečný, jako by byl krásný den, jako by nikdo nebyl zavražděn. U dveří se ještě obrátil. „Až se vrátím, přijdu za tebou, Belle. Třeba ti už bude líp.“

Neodpověděla, nepohnula se. Nezapálenou cigaretu držela strnule těsně před ústy. Za chvíli Delaguerra pokračoval: „Měla bys vědět, jak mi při tom je. Donny a já jsme kdysi byli jako bratři. Slyšel... slyšel jsem, že jsi s ním zrovna moc dobře nevycházela... Jsem strašně rád, že to není pravda. Nesmíš se ale kvůli tomu moc zatvrdit, Belle. Nemáš k tomu žádný důvod – pokud jde o mě.“

Čekal několik vteřin, oči upřené na její záda. Když ani pak nepromluvila a nepohnula se, vyšel z pokoje.

(4)

Ze silnice odbočovala dolů úzká kamenitá okreska a vedla podél úbočí kopce, tyčícího se nad jezerem. Tu a tam čouhaly mezi sosnami střechy srubů. Do svahu byla vklíněna otevřená kůlna. Delaguerra do ní zaparkoval zaprášený cadillac a slezl úzkou pěšinou dolů k vodě.

Jezero bylo temně modré, ale dost mělké. Projížděly se po něm dvě tři kanoe a v dáli, za ohybem jezera, se ozývalo prskání přípojného lodního motoru. Delaguerra, svírán z obou stran neprostupnými stěnami podrostu, šlapal po jehličí, vyhnul se pařezu a po malé, hrubě sbité lávce přešel do Marrova srubu.

Byl vystavěn z půlkuláčů a na straně vedoucí k jezeru byla široká veranda. Vypadal velmi opuštěně a prázdně. Potok, protékající pod lávkou, ho obtácel kolem dokola a od jednoho konce verandy vedl příkrý sráz dolů k velkým plochým kamenům, mezi nimiž crčela voda. Na jaře, když voda ustoupila, byly kameny jistě pod vodou.

Delaguerra vyšel po dřevěných schodech, z kapsy vytáhl klíče, odemkl důkladné dveře, a než vešel, chvíli postál na verandě a zapálil si cigaretu. Po dusnu města tam bylo velmi tiše, velmi příjemně, velmi chladno a svěže. Na pařezu seděla horská sojka a čechrala si peří. Kdesi daleko na jezeře brnkal někdo na ukulele. Delaguerra vešel do srubu. Uviděl několik zaprášených paroží, velký bytelný stůl, na němž se povalovaly časopisy, staré bateriové rádio a kufříkový gramofon s neurovnaným štosem desek. Na stole před velkým kamenným krbem stálo několik neumytých vysokých sklenic a půl láhve skotské. Nahoře po silnici projelo auto a poměrně blízko zastavilo. Delaguerra se zamračene rozhlédl a s pocitem porážky si

v duchu řekl: „Chtěli mě mít z cesty.“ Nemělo to žádný smysl. Člověk jako Donegan Marr by v horském srubu nenechával nic důležitého.

Nahlédl do dvou ložnic – jedna obyčejný kumbál s dvěma polními lůžky, druhá lůžka zařízená, s ustlanou postelí, na které se válelo pestrobarevné dámské pyžamo. Nevypadalo, jako by patřilo Belle Marrové.

V zadní části srubu byla kuchyňka s benzínovým vařičem a sporákem na dřevo. Dalším klíčem odemkl zadní dveře a vyšel na malou verandu, mající stejnou úroveň jako dvorek před ní s velkou hromadou palivového dříví a špalkem, na němž ležela sekera s dvojím břitem.

Potom zahlédl mouchy.

Podél stěny srubu vedl dřevěný chodníček dolů ke kůlně na dříví. Škvírou mezi stromy prosvítaly na chodníček sluneční paprsky. Nad něčím hnědým a lepkavým se na slunci hemžil roj much. Nechtěly se dát odehnat. Delaguerra se shýbl, natáhl ruku, dotkl se vlhkého místa a přičichl k prstu. Obličej mu překvapeně strnul. O kus dál přede dveřmi kůlny našel ve stínu další nahnědlou skvrnu. Velmi rychle vytáhl z kapsy klíče a našel ten, který patřil k velkému visacímu zámku kůlny. Prudce otevřel dveře. Uvnitř ležela velká hromada sáhového dříví. Nikoli nařezaného – sáhového. Nebylo naskládané, ale volně rozházené. Delaguerra začal odhazovat velké kusy na stranu.

Když jich už dost odházal, mohl se shýbnout, uchopit dva studené tuhé kotníky v bavlněných ponožkách a vytáhnout mrtvého na světlo. Byl to štíhlý muž, ani vysoký, ani malý, v dobře střiženém pruhovaném obleku. Malé elegantní boty měl vycíděné, jen trochu zaprášené. Z obličeje mu toho moc nezůstalo. Po mohutném úderu se změnil v neforemnou zkrvavenou hmotu. Temeno hlavy měl rozštípnuté a řídké šedohnědé vlasy spleené krví a mozkiem.

Delaguerra se hbitě napřímil a vrátil se do srubu, kde na stole v obývací místnosti stálo půl láhve skotské. Vytáhl zátku, lokl si přímo z láhve, chvíli počkal a lokl si znovu. Hlasitě si ulevil: „Brr!“ a otřásl se, jak mu whisky rozjitřila nervy.

Vrátil se do kůlny, a právě když se znovu shýbl, naskočil kdesi automobilový motor. Ztuhl. Zvuk motoru zesílil, pak se začal ztrácet, až znovu nastalo ticho. Delaguerra pokrčil rameny, prohledal mrtvému kapsy. Byly prázdné. Jedna z nich, zřejmě se značkou čistírny, byla odříznutá. Z vnitřní kapsy byla odpárána etiketa krejčího a zůstaly po ní jen stehy.

Muž byl ztuhlý. Mohl být mrtev takových čtyřiaadvacet hodin, víc ne. Krev na obličejích se mu srazila v hustý škraloup, ale ještě docela neuschla.

Delaguerra si vedle něho na chvíli podřepí a hleděl na jasný třpyt jezera a vzdálené záblesky pádla z kanoe. Pak se vrátil do kůlny a pátral po velkém kusu dřeva se spoustou krve, ale žádný nenašel. Zašel zpátky do srubu, prošel jím na verandu, přistoupil k jejímu konci a shlédl dolů do strže, na velké ploché kamení v potoku. „No jo,“ prohodil tiše.

Na dvou kamenech bylo plno much, celý roj. Předtím si jich nevšiml, sráz byl asi desetimetrový, dost, aby to člověku rozbilo lebku, když správně přistane.

Posadil se do houpacího křesla a několik minut bez hnutí pokuřoval. Soustředěně přemýšlel, odmítavý pohled černých očí obrácen dovnitř. V koutcích úst mu pohrával napjatý, tvrdý, tak trochu křečovitý úsměv.

Potom tiše prošel srubem ven, zatáhl mrtvého zpátky do kůlny a znovu na něj volně naskládal dříví. Zamkl kůlnu, zamkl srub a úzkou, sráznou pěšinou se vrátil nahoru k silnici a autu. Když vyjel, bylo po šesté, ale slunce ještě jasně zářilo.

(5)

V hospodě u silnice měli jako výčep starý krámský pult. Před ním stály tři nízké stoličky. Delaguerra seděl u dveří a civěl do napěněného vnitřku prázdné sklenice na pivo. Výčepník byl snědý mládenec v overalu s plachýma očima a hladkými vlasy. Koktal. Zeptal se: „M-mám v-vám nal-lít d-dalš-ší sklen-nici, p-pane?“

Delaguerra zavrtěl hlavou a vstal. „Máte ale mizerné pivo, synku,“ řekl posmutněle. „Bez chuti jako blond’atá coura.“

„T-to je p-port-tol-lský p-pivo, p-pane. P-prej je nejl-lepš-š-ší, říkaj.“

„Hm. Nejhorší. Čepujete ho jen proto, že byste jinak nedostali koncesi. Sbohem, synku.“

Přistoupil ke dveřím se sítí proti mouchám a vyhlédl na sluncem zalitou silnici, na níž se stíny již značně prodloužily. Za betonovou vozovkou byla šterková plocha, ohraničená bílým laťkovým plotem. Parkovaly tam dva vozy: Delaguerrův starý cadillac a zaprášená, pořádně potlučená fordka. U cadillaku stál vysoký muž v kordovém obleku barvy khaki a nahlížel dovnitř.

Delaguerra vytáhl krátkou dýmku, buldočku, nacpal ji do poloviny z uzavřeného váčku, pomalu, rozvážně ji zapálil a odhodil zápalku do kouta. Nato znovu vyhlédl sítí ven a poněkud ztuhl.

Vysoký hubený muž odepínal plachtu, přikrývající zadní část Delaguerrova auta. Trochu ji poodhrnul a nahlédl pod ni. Delaguerra otevřel tiše dveře a dlouhými, houpavými kroky přešel betonovou vozovku. Podrážky ze surové gumy zaskřípaly na šterku, ale hubený muž se neotočil. Delaguerra k němu přistoupil. „Připadalo mi, že mě sledujete,“ prohodil netečně. „Oč běží?“

Muž se beze spěchu otočil. Měl úzkou, mrzutou tvář a oči zelené jako chaluhy. Kazajku měl rozepnutou a rukou si ji přidržoval u levého boku. Čouhala mu tam pistole, kterou měl připjatou jako kavalérista v pouzdře u opasku, pažbou dopředu. Naoko nedbalým pohledem si potměšile změřil Delaguerra od hlavy k patě. „Tohle je vaše kára?“

„Co myslíte?“

Hubený muž ohrnul kazajku o kousek dál a odhalil bronzovou hvězdu na kapse košile. „Myslím, že jsem hajný okresu Toluca, pane. Myslím, že je teď doba hájení vysoký a že laně se nesmějí střílet nikdy.“

Delaguerra pomalu sklopil zrak, nahlédl dozadu do vozu a naklonil se, aby viděl až pod plachtu. Na náradí ležela vedle ručnice mrtvá laň. Hebké oči mrtvého zvířete, které smrt zbavila lesku, hleděly na něho jakoby s tichou výčitkou. Na štíhlé šíji laně byla zaschlá krev.

Delaguerra se napřímil a mírně poznamenal: „To jste se setsakramentsky vytáhl!“

„Máte honební lístek?“

„Vůbec nelovím,“ řekl Delaguerra.

„To vám moc nepomůže. Jak vidím, máte flintu.“

„Jsem policista.“

„Ale nepovídejte! Policista? A máte placku?“

„Jistě.“ Delaguerra sáhl do náprsní kapsy, vytáhl odznak, vyblýskal ho o rukáv a přidržel mu ho na dlani. Hubený hajný na něj shlédł a olízl si rty.

„Dokonce detektiv poručík. Městská policie.“ Na obličeji se mu objevil odměřený, laxní výraz.

„Dobrá, poručíku. Svezeme se spolu asi patnáct kilometrů. Ve vaší káře. Já se pak pro svou vrátím stopem.“

Delaguerra zastrčil odznak, pečlivě vyklepal dýmku a žhavý popel zadupal do šterku. Zatáhl plachtu a nepřipjal ji.

„To jste mě jako sbalil?“ zeptal se vážně.

„Sbalil, poručíku.“

„Tak jedeme.“

Nasedl za volant cadillaku. Hubený lesník obešel vůz a přisedl k němu z druhé strany. Delaguerra nastartoval motor, vycouval a rozjel se dolů po hladkém betonovém povrchu vozovky. Údolí leželo před nimi v hustém oparu. Za oparem se na obzoru tyčily do výše mohutné vrcholky hor. Delaguerra řídil velký vůz klidně, beze spěchu. Oba muži hleděli mlčky před sebe.

Za delší chvíli řekl Delaguerra: „Ani jsem nevěděl, že u Puma Lake mají vysokou. Dál jsem ani nebyl.“

„Je tam rezervace, poručíku,“ řekl hajný klidně. Hleděl upřeně před sebe zaprášeným předním sklem. „Je to součást Tolucaského lesa. To jste nevěděl?“

Delaguerra řekl: „To jsem určitě nevěděl. V životě jsem nestřílel vysokou. Takového surovce ze mě policejní práce neudělala.“

Hajný se uculil, nic neřekl. Silnice vedla sedlem a za ním se po pravé straně vozovky svažovalo úbočí. Po levé straně se začínaly v kopcích objevovat malé úžlabiny. Do některých z nich vedly napůl zarostlé vykotlané cesty se stopami pneumatik.

Delaguerra nečekaně strhl velký vůz doleva, zajel na okraj vozovky na zdupanou, suchou trávou porostlou půdu a dupl na brzdu. Vůz klouzal ze strany na stranu a skřípavě se zastavil smykem.

Hajného to divoce vymrštilo doprava a vzápětí kupředu proti přednímu sklu. Zaklel, rychle se napřímil a pravou rukou hrábl k pasu po pistoli v pouzdru. Delaguerra ho uchopil za hubené, tvrdé zápěstí a prudce mu je zkroutil k tělu. Hajnému zbledla tvář pod opálením. Zatápal levou rukou po pistoli, pak toho nechal. Ostrým, rozzlobeným hlasem řekl: „Tohle vám jen uškodí, poldíku. Někdo mě v Salt Springs na vás telefonicky upozornil. Popsal váš vůz, řekl, kde je a že vevnitř je mrtvá laň. Proto...“

Delaguerra mu pustil zápěstí, otevřel pouzdro, vytáhl kolt a vyhodil zbraň z vozu. „Vystupte, burane! Vraťte se pro ten váš vůz stopem, jak jste řekl. Co se děje – to už nevystačíte s platem? Sám jste mi to tam narafičil, u Puma Lake, vy zatracený křiváku.“

Hajný pomalu vystoupil a s bezvýraznou tváří zůstal stát vedle vozu, bradu skleslou a ochablou. „Vy jste nákej vejta,“ zamumlal. „To vás bude mrzet, poldíku. Podám na vás stížnost.“

Delaguerra klouzl přes sedadlo a vylezl z pravých dvířek. Přistoupil těsně k hajnému a utrousil: „Třeba se mýlím. Třeba vám opravdu někdo zatelefonoval. Třeba opravdu.“

Vynesl mrtvu laň z vozu a položil ji na zem, nespouštěje oči z hajného. Hubený muž se nepohnul, nepokusil se přiblížit k pistoli, která ležela na trávě několik kroků od něho. Chaluhově zelené oči měl zachmuřené, velmi studené.

Delaguerra nastoupil zpátky do cadillaku, odbrzdil, nastartoval motor. Vycouval na silnici. Hajný se stále nehýbal. Cadillac vyrazil kupředu, rozjel se po silnici a zmizel z dohledu. Když už byl úplně pryč, zdvihl hajný pistoli, zastrčil ji do pouzdra, zatáhl laň za křoví a vydal se silnicí vzhůru do kopce.

(6)

Dívka za recepčním pultem v Kenworthy řekla: „Ten pán už volal třikrát, poručíku, ale nechtěl zanechat číslo. A dvakrát volala jedna dáma. Ta mi odmítla sdělit jak jméno, tak číslo.“

Delaguerra si od ní vzal tři lístky a přečetl si na nich jméno „Joey Chill“ a různé časy. Převzal několik dopisů, ťukl na pozdrav do čepice a nastoupil do výtahu. Ve čtvrtém patře vystoupil, prošel úzkou, tichou chodbou a odemkl dveře. Aniž rozsvítil, přešel na protější stranu místnosti k velkému francouzskému oknu, otevřel je dokořán a zůstal před ním stát, vyhlížeje na temnou zataženou oblohu, záblesky neonů a ostré šlehy světél z reflektorů na Ortega Boulevardu o dva bloky dále.

Zapálil si cigaretu a vykouřil ji do půlky, aniž se pohnul. Posléze odstoupil od okna a šel do malé ložnice, rozsvítil stolní lampu a vysvlékl se donaha. Vysprchoval se, utřel, vzal si čisté prádlo a šel si do kuchyňky namíchat drink. Právě když si připínal pouzdro s pistolí, zazvonil v obývacím pokoji telefon na stole.

Byla to Belle Marrová. Hlas měla zastřený a chraptivý, jako by proplakala celé hodiny. „Jsem tak ráda, že jsem tě zastihla, Same. Já... já to tak nemyslela, co jsem říkala. Měla jsem šok a byla jsem celá zmatená, úplně bez sebe. Věděls to, Same, vid’?“

„Ovšem, děvče,“ řekl Delaguerra. „Pusť to z hlavy. Ostatně jsi měla pravdu. Právě jsem se vrátil od Puma Lake a myslím, že mě tam poslali, jen aby se mě na chvíli zbavili.“

„Ty jsi všechno, co teď mám, Same. Nedopustíš, aby ti ublížili, vid’?“

„Kdo?“

„Však víš. Nejsem přece hloupá. Víím, že tohle všechno byla intrika, podlá politická intrika, aby se ho zbavili.“

Delaguerra pevně sevřel sluchátko. Ústa mu ztwardla a ztuhla. Chvilí ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo. Potom řekl: „Ale mohlo se to klidně odehrát i tak, na co to zatím vypadá. Mohla to být hádka kvůli těm fotkám. Koneckonců měl Donny právo někomu takovému říct, aby se vzdal kandidatury. To by nebylo vydírání... A držel přece v ruce revolver, jak víš.“

„Přijed’ ke mně, jestli můžeš, Same.“ V hlase se jí chvěla zmarněná láska, náznak touhy.

Delaguerra zabubnoval prsty na psací stůl, znovu zaváhal a řekl: „Jistě... Kdy byl kdo naposledy u Puma Lake, ve srubu?“

„Nevím. Nebyla jsem tam už celý rok. Jezdil tam... sám. Snad si tam někdy někoho bral s sebou. Nevím.“

Prohodil něco nezávazného, za chvíli se rozloučil a zavěsil. Zíral na zeď za psacím stolem. V očích mu zaplál nový plamínek, tvrdý třpyt. Na obličeji měl napjatý výraz, už bez jakýchkoli pochyb.

Vrátil se do ložnice pro sako a slamák. Před odchodem sebral tři lístky s jménem „Joey Chill“, roztrhal je na malé kousky a spálil v popelníku.

(7)

Pete Marcus, hromotlucky detektiv s vlasy jako písek, seděl po straně malého, papíry posetého psacího stolu v holé kanceláři, kde u protější stěny stál další psací stůl. Ten byl pořádně uklizen, na zeleném sukně ležela onyxová psací souprava, malý mosazný kalendář a mělká mušle používaná jako popelník.

Na obyčejné židli před oknem ležel kulatý slaměný polštářek, vypadající tak trochu jako terč. Pete Marcus držel v levé ruce hrst jednoduchých násadek a házel je jako mexický vrhač nožů na polštářek. Dělal to mechanicky, nepřiliš dovedně, mdle.

Otevřely se dveře a vešel Delaguerra. Zavřel dveře, opřel se o ně a upřel na Marcuse netečný pohled. Muž s vlasy jako písek se skřípavě otočil se židlí, přitáhl ji zpátky za psací stůl a širokým nehtem se poškrábal na bradě.

„Ahoj, Španěli. Hezky ses projel? Shání se po tobě šéf.“

Delaguerra zabručel a strčil si cigaretu mezi hladké hnědé rty.

„Byl jsi v Marrově kanceláři, když se našly ty fotky, Pete?“

„Jo, ale nenašel jsem je já. Našel je Drew. Proč?“

„Viděls ho při tom?“

Marcus chvíli hleděl před sebe, pak rozvážně, obezřele řekl: „Opravdu je tam našel, Same – nenarafičil je tam, jestli máš tohle na mysli.“

Delaguerra přikývl, pokrčil rameny. „Ví se něco o projektilích?“

„Jo. Nebyly to dvaatřicítky, ale pětadvacítky. Z takové té zatraceně prťavé pistole. Měďnato-niklový plášť. Automatická pistole, ale nábojnice jsme nenašli.“

„Na to Imlay pamatoval,“ řekl Delaguerra klidně, „ale odešel bez fotek, kvůli kterým vraždil.“

Marcus spustil nohy na podlahu a předklonil se, vzhlednul vzhůru přes hnědožlutá obočí.

„Proč ne? Ty fotky by pro něho mohly být motiv, ale revolver v Marrově ruce zase vylučuje možnost, že si to Imlay naplánoval předem.“

„Usuzuješ správně, Pete.“ Delaguerra přistoupil k malému oknu a vyhlédl ven. Za chvíli poznamenal Marcus mrzutě: „Jak vidíš, válím si tu šunky, Španěli.“

Delaguerra se pomalu obrátil, přistoupil k Marcusovi a shlédl k němu dolů. „Vykašli se na to, kamaráde. Jsi můj parťák a mě ocechovali coby Marrova člověka v policejním ředitelství. Proto tu sedíš s prázdnýma rukama a proto mě poslali k Lake Puma, aby mi dozadu do vozu podstrčili mrtvou laň a mohli na mě poštvat fořta.“

Marcus se pozvolna vztyčil a sevřel u boků ruce v pěst. Zachmuřené šedé oči se mu rozšířily. Velký nos mu u chřípí zbělal. „Tak daleko by přeci na direkci nikdo nezašel, Same.“

Delaguerra potřásl hlavou. „Nic takového si ani nemyslím. Ale někdo jim mohl nakukat, aby mě tam poslali. A to ostatní by se už dalo zařídit mimo direkci.“

Pete Marcus zase usedl. Vzal jednu z násadek a vztekle jí mrštil po kulatém slaměném polštářku. Špička pera se zabodla, zachvěla se, přerazila a násadka spadla na podlahu. „Poslouchej,“ řekl přidušeným hlasem. „Pro mě je tahleta policejní práce zaměstnání. Nic víc. Živobyti. Nedělám si o ní žádné ideály jako ty. Stačí říct a vrazím tu zatracenou placku starýmu do huby.“

Delaguerra se naklonil a rýpl ho do žeber. „Nech toho, poldíku. Mám své tušení. Jdi domů a opij se.“

Otevřel dveře, rychle vyšel a mramorem vykládanou chodbou došel na místo, kde se rozšiřovala do výklenku s třemi dveřmi. Na prostředních stálo: ŠÉF SBORU DETEKTIVŮ. VSTUPTE. Delaguerra vstoupil do malé čekárny, uprostřed přepažené obyčejným zábradlím. Za ním seděl policejní stenograf, vzhledl, potom trhl hlavou směrem ke dveřím do další místnosti. Delaguerra otevřel dvířka v zábradlí, zaklepal na dveře a pak vešel.

Ve velké kanceláři ho čekali dva muži. Za bytelným stolem seděl šéf kriminálky Tod McKim a nevrle hleděl na Delaguerra, jak vcházel. Byl to velký, kostnatý muž, který nakynul. Měl podlouhlou, vzdorovitě melancholickou tvář. Jedno oko mu nesedělo v hlavě zrovna zpříma.

Muž, který seděl vedle psacího stroje na čalouněné židli s kulatým opěradlem, byl oblečen jako švihák a měl psí dečky. Na židli vedle něho spočíval perličkově šedivý klobouk, šedivé rukavice a hůl ze slonoviny. Měl husté, bílé, hebké vlasy a pohlednou, prostopášnou tvář, zružovělou pravidelnou masáží. Kouřil cigaretu v dlouhé jantarové špičce a s lehce pobaveným, ironickým výrazem se usmál na Delaguerra.

Delaguerra si sedl proti McKimovi. Pak krátce pohlédl na bělovlasého muže a řekl: „Dobrý večer, pane policejní řediteli.“

Drew mu shovívavě pokynul a mlčel.

McKim se předklonil a tupými prsty s okousanými nehty se opřel o lesklou desku psacího stolu. Klidně řekl: „To vám to trvalo, než jste se vrátil! Našel jste něco?“

Delaguerra na něho upřel netečný, bezvýrazný pohled. „Copak jsem měl něco najít? Leda snad mrtvou laň vzadu ve vlastním voze.“

V McKimově obličejí se nic nezměnilo. Nehnul se v něm ani sval. Drew si přejel růžovým vyleštěným nehtem přes krk a významně zachrčel. „Takhle by člověk neměl mluvit se svým šéfem, mládenče.“

Delaguerra nespouštěl oči z McKima a čekal. McKim zvolna, smutně promluvil: „Až dosud jste se ve službě choval jaksepatří, Delaguerro. Váš dědeček byl jeden z nejlepších šerifů, jaké tenhle okres kdy měl. Dnes jste svou pověst pořádně pošpinil. Jste obviněn, že jste porušil zákon o honitbě, že jste bránil úřednímu činiteli tolucaského okresu při výkonu služebních povinností a že jste kladl odpor při zatýkání. Máte k tomu co říct?“

Delaguerra se otázal bezbarvým hlasem: „Je na mě vydán zatykač?“

McKim pomalu zavrtěl hlavou. „Zatím to je vnitroslužební věc. Nebyla podána žádná formální stížnost. Nedostatek důkazů, řekl bych.“ Trpce, neradostně se pousmál.

„To tedy znamená, že chcete mou placku,“ řekl Delaguerra klidně.

McKim mlčky přikývl. Drew prohodil: „Jste trošinku unáhlený. Trochu moc od rány.“

Delaguerra vytáhl odznak, vyblýskal ho o rukáv, pohlédl na něj a šoupl ho přes hladkou desku psacího stolu. „Dobře, šéfe,“ řekl velice pomalu. „Má krev je španělská, čistě španělská. Není v ní ani kapka mexické, indiánské nebo černošské krve. Můj dědeček by tuhle situaci byl zvládl méně slovy a větší dávkou střelného prachu, ale to neznamená, že ji беру na lehkou váhu. Někdo na mě ušil tuhle boudu, protože jsem býval blízký přítel Donegana Marra. Vy stejně jako já víte, že na výkon mé služby to nemělo nikdy nejmenší vliv. Pan policejní ředitel a jeho političtí podpůrci si tím možná nejsou tak zcela jisti.“

Drew prudce vstal. „Vyprošuji si, abyste se mnou takhle mluvil!“ vyjel na Delaguerra.

Delaguerra se zvolna usmál. Nic neřekl, ani se na Drewa nepodíval. Drew se zase nasupeně posadil a těžce oddychoval. Mlčel.

Za chvíli strčil McKim odznak do prostřední zásuvky psacího stolu a vstal. „Bude s vámi zavedeno disciplinární vyšetřování, Delaguerro. Do té doby jste suspendován. Zůstaňte se mnou ve styku.“ Rychle vyšel z kanceláře do vedlejší místnosti. Ani se neohlédl.

Delaguerra odstrčil židli a narovnal si klobouk na hlavě. Drew si odkašlal, vyloudil smířlivý úsměv a řekl: „Možná že jsem se i já trochu unáhlil. To víte, irská krev! Nic ve zlém. Lekci, které se vám dostalo, musí jednou v životě dostat každý z nás. Smím vám něco poradit?“

Delaguerra vstal a usmál se na něj polohořkým úsměvem, který mu pohnul jen koutky úst a zbytek obličeje nechal nedotčený. „Vím, co mi chcete poradit, pane řediteli. Ruce pryč od případu Marr.“

Drew se zasmál, tentokráte už dobrosrdečně. „Ne tak docela. Příklad Marr neexistuje. Imlay přiznal prostřednictvím svého advokáta, že na něho vystřelil, ovšem v sebeobraně. Dnes dopoledne se má dostavit k vyšetřujícímu soudci. Ne, má rada se týkala něčeho jiného. Vraťte se do tolucaského okresu a omluvte se tomu hajnému.

To je totiž podle mě všechno, co se od vás očekává. Měl byste to zkusit. Uvidíte, co z toho bude.“

Delaguerra tiše přistoupil ke dveřím a otevřel je. Ohlédl se a v náhlém úsměvu mu blýskly všechny bílé zuby. „Poznám lumpa na první pohled, pane řediteli. Ten už dostal za svou námahu zapláceno.“

Vyšel. Drew civěl na dveře, které se zavřely se slabým šelestem, suchým cvaknutím. Obličej mu ztuhl vzteky. Růžová plet' mu zežloutla jako těsto. Ruka, v níž držel jantarovou špičku, se mu prudce roztrásla a popel mu spadl na kolena bezvadně vyžehlených kalhot.

„Krucí!“ sykl vztekle do ticha. „Jsi mi pěkně fikaný ptáček, Španěli! Ale i kdybys byl sebefikanější, přece jen tě jednou někdo dokáže provrtat kulkou!“

Vstal, obličej zkřivený zlostí, pečlivě si sklepal popel z nohavic a natáhl ruku po klobouku a holi. Prsty s upravenými nehty se mu tráslly.

(8)

Newton Street mezi Třetí a Čtvrtou ulicí byla uličkou levných konfekčních obchodů, zastaváren, arkád s hracími automaty a podezřelých hotýlků, před nimiž postávali muži s vyhýbavýma očima a utrušovali poznámky přes cigarety, aniž hýbali rty. Uprostřed bloku visel do ulice dřevěný nápis hlásající STOLLŮV KULEČNÍKOVÝ SÁL. Od konce chodníku k němu vedlo dolů schodiště. Delaguerra zvolna sestupoval.

V přední části sálu bylo šero. Stoly byly přikryté, tága trčela přísně seřazena na stojanech. Ale úplně vzadu bylo světlo, tvrdé bílé světlo, od něhož se temně odrážel chumáč hlav a ramen. Ozýval se odtud hluk, spory, sázení. Delaguerra zamířil k světlu.

Najednou, jakoby na znamení, halas ustal a ticho přerušilo ostré třesnutí koulí, tupé nárazy na mantinely a závěrečný třesk karambolu. Nato halas vzplál znovu.

Delaguerra se zastavil vedle stolu se zeleným sukнем, vytáhl z náprsní tašky desetidolarovou bankovku a z malé přihrádky vyndal pogumovaný štítek. Na něj napsal: „Kde je Joe?“, nalepil ho na

bankovku a přeložil ji na čtvrtinu. Pak přešel k okraji hloučku a protlačil se jím až blízko ke kulečnickovému stolu.

Vytáhlý bledý muž s netečným obličejem a hnědými vlasy rozdělenými úhlednou pěšinkou křídloval tágo a studoval situaci na stole. Naklonil se a roztáhl silné bílé prsty. Kruh sázejících rázem ztichl. Vytáhlý muž šťouchl lehce do koule a ta se odrazila od tří mantinelů.

Růžolíčí muž na vysoké stoličce prohlásil: „Čtyřicet pro Chilla. Náskok osm.“

Vytáhlý muž si znovu nakřídloval tágo a lhostejně se rozhlédl. Pohledem sklouzl po Delaguerrovi, aniž pohnul brvou. Delaguerra k němu přistoupil blíž a řekl: „Sázíte na sebe, Maxi? Pětku na to, že vám to teď nevyjde!“

Vytáhlý muž přikývl. „Beru.“

Delaguerra položil složenou bankovku na okraj kulečnicku. Mladík v pružované košili po ní sáhl. Max Chill ho téměř nepozorovaně odstrčil, zastrčil bankovku do kapsy u vesty, lhostejně prohodil: „Sázím pětku,“ a sklonil se k dalšímu šťouchu. Byl to čistý cikcak přes celý stůl, dokonale přesný. Ozval se hlučný potlesk. Vytáhlý muž podal tágo pomocníkovi v pružované košili a řekl: „Přestávka. Musím si odskočit.“

Vzdálil se do stínu a prošel dveřmi označenými PÁNI. Delaguerra si zapálil cigaretu a rozhlédl se po obvyklé newtonstreetské sebrance. Chillův soupeř, další vytáhlý bledý netečný muž, stál vedle markéra a mluvil s ním, aniž se na něho díval. Blízko nich stál osaměle a přezíravě nápadně pohledný Filipíнец v elegantním hnědém obleku a kouřil čokoládově hnědou cigaretu.

Max Chill se vrátil ke kulečnicku, sáhl po tágu a nakřídloval je. Sáhl do kapsy u vesty, lenivě prohodil: „Dlužím vám pětku, kamaráde,“ a podal složenou bankovku Delaguerrovi. Udělal tři karamboly za sebou, téměř bez přerušení. Markér řekl: „Čtyřicet čtyři pro Chilla. Náskok dvanáct.“

Od kraje hloučku se odlepili dva muži a zamířili k východu. Delaguerra se k nim přidal a sledoval je mezi přikrytými stoly až k začátku schodiště. Tam se zastavil, rozprostřel bankovku v ruce a

přečetl si adresu, naškrábanou na štítku pod otázkou. Zchumlal bankovku a natáhl ruku ke kapse.

Vtom ho rýplo něco tvrdého do zad. Nosový hlas, podobný záupění bendžové struny, řekl: „Že byste mi trochu vypomohl, co?“

Delaguerrovi se zachvělo a zašpičatělo chřípí. Vzhlédl k nohám mužů na schodech nad sebou, k odrazu záře pouličních lamp.

„No tak!“ vyzval ho výhružně nosový hlas.

Delaguerra sklouzl bokem na podlahu a přitom se ve vzduchu otočil. Švihl rukou dozadu jako had a při pádu sevřel kotník. Kolem hlavy se mu mihla pistole, udeřila ho do konce ramene, a levou paží mu prostřelil bolestivý šíp. Zaslechl rychlé, horké sípání. Slabý úder mu srazil slamák. Zcela blízko se ozvalo tiché syčivé zavrčení. Delaguerra se překulil, zakroutil kotníkem, přitáhl pod sebe koleno a prudce se vymrštil. A už stál na nohou, ohebný jako kočka. Prudce odmrštil kotník od sebe.

Filipínek v hnědém obleku dopadl zády na podlahu. Třesoucí se pistole se vznesla vzhůru. Delaguerra ji vykopl z malé hnědé ruky a zbraň sklouzla pod kulečnickový stůl. Filipínek ležel bez hnutí na podlaze, hlavu nachýlenou kupředu, klobouk s tuhou krempou pořád jako přilepený k napomádaným vlasům.

Vzadu v kulečnickovém sále partie nerušeně pokračovala. Pokud někdo zaslechl hluk rvačky, stejné se nepohnul, aby se podíval, oč jde. Delaguerra vytáhl z kapsy kalhot černý obušek a shýbl se. Filipíncova hubená tvář se zkrivila. „Musíš se toho ještě moc naučit, chlapče. Vstaň!“

Delaguerrův hlas byl mrazivý, ale netečný. Snědý muž se vztyčil, zdvihl paže a vzápětí mu levá ruka začala sklouzávat k pravému rameni. Delaguerra švihl nedbale zápěstím a obušek srazil Filipíncovu ruku dolů. Snědý muž zaječel jako hladové kotě.

Delaguerra pokrčil rameny. Ústa se mu stáhla v pohrdavý úsměšek. „Chtěls mě přepadnout, co? Dobře, kamaráde, ale až jindy. Ted' mám něco na práci. Zmizni!“

Filipínek se odplížil mezi stoly a shýbl se. Delaguerra přehodil obušek do levé ruky a pravičkou švihl po pažbě pistole. Chvilí tak stál a nespouštěl pohled z Filipíncových očí. Pak se otočil a rychle vyšel vzhůru po schodech a ven na ulici.

Snědý muž rychle proklouzl podél zdi a zalezl si pro pistoli pod kulečnickový stůl.

(9)

Joey Chill prudce otevřel dveře a v ruce držel ošoupanou pistoli s krátkou hlavní bez mušky. Byl to malý, tvrdý chlapík s napjatou, ustaranou tváří. Potřeboval oholit a čistou košili. Z pokoje za ním čísel kyselý živočišný zápach. Sklonil pistoli, ušklíbl se a ustoupil o krok zpátky. „Konečně, poldíku. To vám to trvalo, než jste sem přišel.“

Delaguerra vešel a zavřel dveře. Klobouk na hustých vlasech si odšoupl z čela a lhostejně pohlédl na Joeye Chilla. Řekl: „Mám si snad pamatovat adresy všech grázlů ve městě? Musel jsem ji sehnat u Maxe.“

Muž cosi zabručel, obrátil se a lehl si na postel. Pistoli zastrčil pod polštář. Ruce sepjal za hlavou a mžoural na strop. „Máte u sebe stovku, poldíku?“

Delaguerra přišoupl prostou dřevěnou židli před postel a obkročmo na ni usedl. Vytáhl buldočku, pomalu ji nacpal, pohlížeje znechuceně na zavřené okno, oprýskaný smalt postele, špinavé, zmuchlané ložní prádlo, umývadlo v koutě, přikryté dvěma zašpiněnými ručníky, a holý prádelník, kde na bibli stála poloprázdná láhev ginu.

„Zalezl jste, co?“ zeptal se bez velkého zájmu.

„Jdou po mně, poldíku. Vážně, jdou po mně. Kápl jsem totiž na něco, víte. Za stovku to stojí.“

Delaguerra pomalu, rozvážně zastrčil váček s tabákem, přiložil hořící zápalku k dýmce a lhostejně, s nervy drásající nenuceností začal bafat. Muž na posteli sebou vrtěl a sledoval ho koutkem oka. Delaguerra pomalu řekl: „Jako informátor jste spolehlivý chlápek, Joey. To vám musím uznat. Ale sto dolarů je pro policistu hromada peněz.“

„Ale za ty prachy to stojí. Pokud vás ovšem vražda na Marrovi natolik interesuje, že ji chcete rozlousknout!“

Delaguerrovy oči se zklidnily a začísel z nich mráz. Zaťal zuby do troubele dýmky. Velmi klidně, velmi zarputile odpověděl:

„Vyslechnu si to, Joey. Jestli to bude stát za to, zaplatím. Musí to ale sedět, jasné?“

Muž se převrátil a opřel o loket: „Víte, kdo byla ta holka, co je na těch kompromitujících fotkách s Imlayem?“

„Vím, jak se jmenuje,“ odpověděl Delaguerra netečným hlasem. „Ty fotky jsem neviděl.“

„Stella La Motte je profesionální jméno. Pravý jméno je Stella Chillová. Má mladší sestřička.“

Delaguerra objal rukama opěradlo. „To je krása. Pokračujte.“

„Ušila na něj boudu, poldíku. Dostala za to pár pytlíčků heroinu od jednoho šikmookýho Filipínce.“

„Filipínce?“ utrousil Delaguerra rychle, chraptivě. Obličej měl najednou plný zájmu.

„Jo. Od takovýho malýho hnědýho chlápka. Fešáka, pěkně ohozenýho, co prodává drogy. Zatracenej švihák! Jmenuje se Toribo, ale říkají mu Caliente Kid. Bydlel na stejný chodbě jako Stella, naproti ní. Začal jí nosit to svinstvo. Potom ji přinutil, aby mu pomohla ušít tu boudu na Imlaye. Nakapala Imlayovi do sklenice pár kapek čehosi a on skápl. Pak pustila do pokoje Filipínce a ten je vyfotil. Vykuk, co?... A pak jí to, jako pravý ženský, přišlo líto a všechno vyklopila Maxovi a mně.“

Delaguerra přikývl, mlčky, téměř strnule.

Muž se křivě ušklíbl a vycenil malé zuby. „Co jsem teda udělal? Pověsil jsem se tomu Filipíncovi na paty. Nespouštěl jsem ho z očí, poldíku. No, netrvalo dlouho a báb – zavedl mě rovnou do kvartýru Davea Aageho nahoře u nebe ve Vendomu... To přeci za stovku stojí, ne?“

Delaguerra pomalu přikývl, vyklepal do dlaně něco popela a odfoukl ho. „Kdo ještě o tom ví?“

„Max. Potvrdí vám to, jestli na něho půjdete správně. Ale nechce s tím mít nic společnýho. Dal Stelle prachy, aby zmizela z města, a tím to pro něho skončilo. Ti hoši jsou totiž pořádně ostrý.“

„Max přece nemusel vědět, kam jste toho Filipínce sledoval, Joey.“

Mužík se prudce posadil a švihl nohama na podlahu. Zatvářil se dotčeně. „Netahám vás za nohu, poldíku. To jsem ještě nikdá neudělal.“

„Věřím vám, Joey,“ řekl Delaguerra klidně. „Jenom bych rád měl víc důkazů. Co podle vás za tím vězí?“

Muž si odfrkl. „Krucí, to je přeci tak jasný, až to smrdí. Bud' ten Filipíнец pracoval pro Masterse a Aageho už předtím, nebo s nimi zavřel kšeft, jen co měl ty fotky v nikách. Najednou totiž dostal ty fotky Marr a je jasný, že by je nebyl dostal, kdyby to ti dva nebyli sfoukli, a on ani nevěděl, že je má od nich. Imlay se uchází o místo soudce na jejich kandidátce. Jistě, je jejich člověk, ale lump je to stejně. A dokonce chlastá a je prchlivej. To je známý.“

Delaguerrovi slabě blýsklo v očích. Zbytek obličeje zůstal jako vyřezaný ze dřeva. Dýmka mu trčela nehnutě v ústech, jako zapuštěná do betonu.

Joey Chill pokračoval se svým nepatrným křivým úšklebkem: „A tak se teda pustili do té velký hry. Podstrčili fotky Marrovi, aniž tušil, odkud je dostal. Pak dostal Imlay tip, kdo má ty fotky a co na nich je a že Marr je připravenej ho přitlačit ke zdi. Co asi udělá chlápek jako Imlay? Pustí se po stopě jako honící pes, poldíku – ale to, co uloví, zblajznou Velký John Masters a jeho kumpán.“

„Nebo zblajznou zvěřinu,“ utrousil Delaguerra roztržitě.

„Jak prosím? Tak co, stojí to za to?“

Delaguerra vytáhl náprsní tašku, vytřepal z ní peníze a na koleni odpočítal několik bankovek. Stočil je v pevný svazek a ten hodil na postel. „Moc rád bych si promluvil se Stellou, Joey. Šlo by to?“

Mužík si zastrčil peníze do kapsičky u košile a zavrtěl hlavou. „To vám zařídit nemůžu. Zkuste to třeba ještě u Maxe. Myslím, že odjela z města. Ted', když už mám prachy, udělám zrovna to samý. Ti hoši jsou totiž ostrý, jak jsem už řekl, a třeba jsem těma nohama šoupal nešikovně... Nějakej grázl se mi totiž pověsil na paty.“ Vstal, zazíval a dodal: „Cvaknete si se mnou? Gin?“

Delaguerra zavrtěl hlavou a díval se na muže, jak přešel k prádelníku, zdvihl láhev ginu a nalil do odlivky pořádnou dávku. Naráz sklenici vyprázdnil a začal ji pokládat zpátky.

Vtom cinklo sklo na okně. Ozval se tupý úder, jako když se pleskne prázdnou rukavicí. Na holou špinavou dřevěnou podlahu za kobercem dopadla téměř k nohám Joeeye Chilla střepinka okenního skla.

Dvě tři vteřiny zůstal muž nehnutě stát. Pak mu vyklouzla sklenice z ruky a odkutálela se ke zdi. Kolena se mu podlomila, svezl se na bok a pomalu se převrátil na záda. Z otvoru nad levým okem mu začala líně stékat přes tvář krev. Pak začala téci rychleji. Otvor se zvětšil a zrudl. Oči Joeeye Chilla zíraly slepě na strop, jako by se ho tohle všechno už vůbec netýkalo.

Delaguerra neslyšně sklouzl ze židle na všechny čtyři. Odplízl se podél postele ke zdi s oknem, odtud natáhl ruku a vsunul ji Joeyovi pod košili. Malou chvilku mu přidržel prsty nad srdcem, pak je odtáhl a potřásl hlavou. Přikrčil se, sundal klobouk a velmi opatrně zdvihl hlavu, až mohl vyhlédnout dolním koutem okna.

Uviděl vysokou holou zeď skladiště, stojícího na protější straně ulice. Nahoře bylo několik oken, ale ani jedno osvětlené. Delaguerra zase stáhl hlavu a tiše pro sebe zamumlal: „Asi puška s tlumičem. A čistá rána.“

Znovu natáhl paži a opatrně vytáhl z Joeyovy košile svazek bankovek. Vrátil se podél zdi ke dveřím, pořád skrčen, napřáhl ruku, vyndal klíč ze dveří, otevřel je, napřímil se, rychle vyšel ven a zamkl zvenčí dveře.

Prošel špinavou chodbou a sešel čtyři patra dolů do úzkého vestibulu. Byl prázdný. Za pultem se zvonkem nikdo nebyl. Delaguerra přistoupil k zaskleným dveřím a vyhlédl ven přes ulici na dřevěný činžovní dům, na jehož verandě seděli dva muži v houpacích křeslech a kouřili. Vypadali velice poklidně. Několik minut je pozoroval...

Pak vyšel ven, bystře se rozhlédl po obou stranách ulice a kolem parkujících aut došel k nejbližšímu rohu. O dva bloky dál chytil taxík a vrátil se zpátky k Stollově kulečnickovému sálu na Newton Street.

Ted' už byla rozsvícena světla v celém sále. Koule tūkaly o sebe a stáčely se a hráči se pohybovali sem tam v hustém cigaretovém kouři. Delaguerra se rozhlédl a pak zamířil k pokladně, u níž seděl na vysoké stoličce růžolící muž.

„Vy jste Stoll?“

Růžolíčí muž přikývl.

„Kde je Max Chill?“

„Ten je už dávno pryč, bráško. Hráli jen do stovky. Hádám, že šel domů.“

„Kde je doma?“

Růžolíčí muž na něho vrhl rychlý mžouravý pohled, který zmizel jako světelný paprsek. „Nevím.“

Delaguerra zdvihl ruku ke kapse, v níž nosil odznak. Zase ji spustil – a pokusil se nespustit ji příliš rychle. Růžolíčí muž se uculil. „Čmuchal, co? Tak dobře. Bydlí v Mansfieldu, třetí blok na západní půlce Grandu.“

(10)

Cerafino Toribo, pohledný Filipíнец v dobře stríženém hnědém obleku, sebral z pultu telegrafní přepážky dva desetníky a tři centy a usmál se na znučenou blondýnku, která přijala jeho telegram.

„Půjde to hned, zlato?“

Mrkla mrazivě na text. „Hotel Mansfield? Bude to tam za takových dvacet minut – a to zlato si nechtě.“

„Díky, zlato.“

Toribo elegantně vycouval z místnosti. Blondýnka napíchla telegram na bodec a prohodila přes rameno: „Ten chlap musí být cvok. Posílat telegram do hotelu tři bloky od nás.“

Cerafino Toribo kráčel po Spring Street, vypouštěje přes vycpané rameno kouř z čokoládově hnědých cigaret. Na rohu Čtvrté ulice zabočil k západu, prošel kolem dalších tří bloků a zabočil do postranního vchodu Mansfieldu, vedle holičství. Vystoupil po několika mramorových schodech do mezaninu a za pisárnu vyšel po schodech, potažených kobercem, do třetího poschodí. Minul výtahy a prošel dlouhou chodbou až na konec, rozhlížeje se po číslech dveří. Nato se vrátil půl cesty k výtahům a sedl si do výklenku s dvěma okny, vedoucími na dvůr. Stál tam stolek se skleněnou deskou a několik židlí. Toribo vytáhl cigaretu, připálil si ji o nedopalek, opřel se dozadu a naslouchal výtahům.

Kdykoli některý zastavil v jeho poschodí, rychle se předklonil a poslouchal, až uslyší kroky. Ty se ozvaly asi tak za deset minut. Vstal a přistoupil k rohu zdi, kde začínal výklenek. Z pravého podpaždí vytáhl dlouhou štíhlou pistoli, přehodil ji do pravé ruky a držel ji při zdi vedle nohy.

Chodbou se blížil zavalitý Filipínek ve stejnokroji poslíčka a s obličejem podobaným od neštovic. V ruce držel malý podnos. Toribo sykl a zdvihl pistoli. Zavalitý Filipínek se prudce otočil. Rozevřel ústa a vyvalil oči na pistoli.

„Pro který pokoj?“ zeptal se Toribo.

Zavalitý Filipínek se velmi nervózně, prosebně usmál. Přistoupil blíž a ukázal Toribovi žlutou obálku, kterou měl na podnose.

Bylo na ní tužkou napsáno číslo 338.

„Polož to na stůl!“ vyzval ho Toribo klidně.

Zavalitý Filipínek položil telegram na stůl. Oči nespouštěl z pistole.

„Zmizni!“ řekl Toribo. „Strčil ho prostě pod dveře, jasný?“ Zavalitý Filipínek přikývl kulatou černou hlavou, opět se nervózně usmál a rychle odešel k výtahům.

Toribo strčil pistoli do kapsy saka a vytáhl bílou obálku. Velmi opatrně ji otevřel a vysypal z ní lesklý bílý prášek do prohlubeniny mezi levým palcem a ukazovákem rozevřené dlaně. Prudce si šňupl, vytáhl jasně červený hedvábný kapesník a otřel si nos.

Chvíli stál nehybně. Oči se mu zbarvily matně jako břidlice a kůže nad vysedlými lícními kostmi snědého obličeje jako by se mu napjala. Hlasitě oddychoval a zatínal zuby.

Pak vzal žlutou obálku, prošel na konec chodby, před posledními dveřmi se zastavil a zaklepal.

Ozval se hlas. Filipínek přitiskl ústa ke dveřím a vysokým, velmi uctivým hlasem odpověděl: „Pošta pro vás, pane.“

Zaskřípala pera postele. Uvnitř se po podlaze blížily kroky. V zámku se otočil klíč a dveře se otevřely. To už měl Toribo opět v ruce pistoli. Sotva se dveře otevřely, pлавným pohybem boků do nich rychle vkročil a přitiskl ústí štíhlé pistole Maxů Chillovi k žaludku. „Dovnitř!“ zavrčel a jeho hlas teď měl kovový tón bendžové struny.

Max Chill couvl před pistolí. Couval přes pokoj k posteli, a když nohama narazil na pelest, posadil se na postel. Zaskřípěla pera a zašustily noviny. Bledý obličej Maxe Chilla pod hnědými vlasy rozdělenými úhlednou pěšinkou byl zcela bez výrazu.

Toribo zavřel tiše dveře a zasunul petlici. Když cvakla, dostal Chillův obličej náhle chorobný výraz. Rty se mu roztřáslý a nepřestaly se třást.

Toribo výsměšně prohodil nosovým hlasem: „Tak ty ses bavil s policajty, co? Adiós.“

Štíhlá pistole mu poskočila v ruce a poskakovala dál. Z ústí vyšlehl slabý obláček kouře. Třesk výstřelu nebyl o nic hlasitější, než jako když se kladivem udeří na hřebík nebo prudce zaklepe kotníky o dřevo. Ten třesk se ozval sedmkrát.

Max Chill dopadal velmi zvolna naznak na postel. Nohy mu zůstaly na podlaze. Oči měl prázdné, rty se mu rozevřely a pokryla je narůžovělá pěna. Vpředu na nezastrčené košili mu vyvstalo několik rudých skvrn. Ležel na zádech zcela nehybně, hleděl na strop, nohama se dotýkal podlahy a zmodralé rty mu skrápěla narůžovělá pěna.

Toribo si přehodil pistoli do levé ruky a zastrčil ji do podpaždí. Přistoupil k poseli a zůstal u ní stát, shlížeje dolů na Maxe Chilla. Za chvíli přestala narůžovělá pěna vytékat a obličej Maxe Chilla se změnil v klidný, prázdný obličej mrtvého člověka.

Toribo se vrátil ke dveřím, otevřel je a začal couvat ven, oči pořád upřené na postel. Na chodbě za ním cosi šustlo. Začal se otáčet a švihl paží vzhůru. Něco mu dopadlo na hlavu. Podlaha se mu najednou vzpříčila před očima a hnala se mu k obličejí. Neuvědomoval si již, kdy ho udeřila.

Delaguerra vkopl Filipíncovy nohy do pokoje, aby nepřekážely ve dveřích. Dveře zavřel, otočil klíčem v zámku, toporně přešel k posteli, švihaje volně při boku obuškem. Postál u postele dlouhou chvíli. „Uklízejí po sobě. Jo – uklízejí po sobě.“

Vrátil se k Filipíncovi, převrátil ho a prohledal mu kapsy. Našel v nich pěkně plnou náprsní tašku bez osobních dokladů, zlatý zapalovač posázený granáty, zlaté pouzdro na cigarety, klíče, zlatou tužku a kapesní nůž, jasně červený kapesník, něco drobných, dvě

pistole s rezervními zásobníky a v malé kapsičce hnědého saka pět sáčků s heroinem.

Nechal to všechno rozházené na podlaze a vstal. Filipíнец těžce oddychoval, oči zavřené, a na jedné tváři mu cukal sval. Delaguerra vytáhl z kapsy klubko tenkého drátu a spoutal snědému muži ruce za zády. Přitáhl ho k posteli, opřel ho v sedu o jednu nohu a otočil mu drát kolem krku a kolem sloupku postele. K drátěné smyčce přivázal jasně červený kapesník.

Odešel do koupelny, přinesl odtud sklenici vody a tu vychrstl co nejprudčeji Filipíncovi do obličeje. Toribo sebou trhl a sípavě zalapal po dechu, jak se mu drát zařízl do krku. Oči se mu rozevřely. Otevřel ústa, aby se rozkřičel.

Delaguerra rychle přitáhl drát k snědému hrdlu. Výkřik odumřel, jako by někdo otočil vypínačem. Ozvalo se jen tiché vyděšené zachroptění. Na Toribových rtech se objevila pěna.

Delaguerra popustil drát a sklonil hlavu těsně k Filipíncově. Vlídne, s věcnou, velmi vražednou laskavostí mu řekl: „Však mi to už budeš chtít povědět, kamaráde. Třeba ne hned, třeba ani ne brzy. Ale za chvíli mi to budeš chtít povědět všechno.“

Filipíнец zakroutil očima, až se objevilo žlutavé bělmo. Odplivl si. Pak pevně sevřel rty.

Delaguerra se lehce, krivě usmál. „Tvrď oříšek, co?“ řekl tiše. Zatáhl prudce kapesníkem a pak ho pevně přidržoval, aby se drát zakusoval co nejhlouběji do snědého hrdla nad ohryzkem.

Filipíncovy nohy začaly bušit do podlahy. Tělo se mu křečovitě vzpínalo. Hnědý obličej mu zbrunátněl. Oči se mu vypoulily a byly podlité krví.

Delaguerra zase popustil drát.

Filipíнец prudce nabral vzduch do plic. Hlava mu klesla, pak se mu náhle zvrátila na sloupek postele. Zimničně se roztrásl. „Sí... Povím vám to,“ zašeptal.

(11)

Když cinkl zvonek, položil Toomey zvaný Železná palice pikovou desítku na srdcového kluka. Pak si olízl rty, odložil ostatní karty, obrátil se a klenutým vchodem pohlédl přes jídelnu na

domovní dveře. Pomalu vstal, hromotluk s neupravenými šedými vlasy a velkým nosem.

V obývacím pokoji ležela na pohovce hubená blondýnka a četla ve světle lampy s potrhaným červeným stínidlem nějaký časopis. Byla pěkná, ale až moc bledá, a tenká, vysoko klenutá obočí dodávala jejímu obličejí udivený výraz. Odložila časopis, spustila nohy na podlahu a s náhlým, divokým strachem v očích pohlédla na Toomeyho.

Toomey mlčky škulb palcem. Dívka vstala a velmi rychle prošla klenutým vchodem a létacími dveřmi do kuchyně. Dveře za sebou pomalu spustila, aby je nebylo slyšet.

Zvonek se ozval znovu, déle. Toomey vsunul nohy v bílých ponožkách do trepek, na velký nos si nasadil brýle a sáhl vedle na křeslo po revolveru. Pak zdvihl z podlahy pomačkané noviny a přehodil je volně přes zbraň, kterou držel v levé ruce. Beze spěchu zamířil ke dveřím.

Zíval, když je otevřel, a ospalýma očima hleděl skrz brýle na velkého muže, stojícího venku na verandě. „Oč běží?“ zeptal se unaveně. „Tak co je?“

„Policie,“ řekl Delaguerra. „Chci mluvit se Stellou La Motte, rychle.“

Toomey položil paži jako kládu přes dveře a pevně se opřel o jejich rám. Tvářil se dál otráveně. „Splet ste se v kvartýru, čmuchale. Tady žádný ženský nejsou.“

„Půjdu se dovnitř přesvědčit,“ řekl Delaguerra.

„Starou belu půjdete,“ odsekl Toomey bujaře.

Svižně a lehce vytrhl Delaguerra z kapsy pistoli a prudce jí udeřil Toomeyho do levého zápěstí. Noviny a velký revolver dopadly na podlahu verandy. Toomey se přestával tvářit otráveně.

„Starý trik,“ utrl se na něj Delaguerra. „Pojďme dovnitř.“

Toomey zatřepal levým zápěstím, sňal druhou paži z rámu dveří a tvrdě jí švihl po Delaguerrově bradě. Delaguerra cukl hlavou asi o deset centimetrů stranou. Zamračil se a jazykem a rty nesouhlasně mlaskl.

Toomey se po něm vrhl. Delaguerra ukročil a jeho pistole přistála na velké šedivé hlavě. Toomey padl na břicho, napůl byl

uvnitř domu, napůl na verandě. Zachrčel, pevně se vzepřel a začal se zdvihát, jako by ho nebylo nic praštilo. Delaguerra odkopl Toomeyho revolver z dosahu. Uvnitř domu zaskřípěly létací dveře. Delaguerra se ohlédl po zvuku. V tu chvíli se Toomey, opírající se už jen o jednu ruku a jedno koleno, rozmáchl a udeřil Delaguerra do žaludku. Delaguerra zachrčel a znovu tvrdě praštil Toomeyho do hlavy. Toomey zatřepal hlavou a zavrčel: „S hlavou nic nepořídiš, chlapče!“

Uskočil stranou, chytil Delaguerra za nohu a strhl mu ji z podlahy. Delaguerra dosedl na prkennou podlahu verandy a zaklíní se do dveří. Hlavou udeřil o jejich rám a zůstal omámeně sedět.

Klenutým vchodem proběhla hubená blondýnka s malou automatickou pistolí v ruce. Namířila ji na Delaguerra a vztekle sykla: „Ruce vzhůru, sakra!“

Delaguerra zatřepal hlavou, chtěl něco říct, pak zalapal po dechu, jak mu Toomey zkroutil nohu. Toomey pevně zaťal zuby a kroutil mu nohou, jako by s ní byl na světě úplně sám a mohl si s ní dělat, co se mu zlíbí.

Delaguerrova hlava opět cukla zpátky a obličej mu zbledl. Ústa se mu zkřivila bolestí. Nadzdvihl se, levou rukou chytil Toomeyho za vlasy, povytáhl mu velkou hlavu výš, až se objevila jeho vystrčená brada. Delaguerra ho do ní prudce udeřil hlavní koltu.

Toomey se zhroutil, stal se nehybnou horou masa, přepadl mu přes nohy a přibil ho k podlaze. Delaguerra se nemohl pohnout. Nemohl ani zdvihnout ruku s koltem z podlahy. Blondýnka už byla blízko, oči vytrěštěné, obličej bílý vzteky.

Delaguerra hlesl vyčerpaně: „Nedělejte hlouposti, Stello. Joey...“

Blondýnčin obličej měl nepřičetný výraz. I oči měla nepřičetné, s panenkami jako špendlíkové hlavičky, tupě a nepřirozeně se lesknoucími. „Policajti!“ téměř vykřikla. „Policajti! Hernajs, jak já nenávidím policajty!“

Z pistole v její ruce třeskla rána. Místnost naplnily ozvěny, vylétly ven otevřenými domovními dveřmi a dozněly na vysoké prkenné ohradě na druhé straně ulice.

Rána, prudká jako úder obuškem, zasáhla Delaguerra do levé části lebky. Hlavu mu zalila bolest. Zazářilo světlo – oslnivé bílé

světlo, které zalilo celý svět. Nato se setmělo. Nehlučně padal do bezedné tmy.

(12)

Světlo se mu vrátilo před oči jako rudá mlha. Pronikavá, palčivá bolest mu bičovala levou stranu hlavy a celý obličej a zavrtávala se mu do zubů. Jak nepatrně pohnul jazykem, ucítil, že je horký a napuchlý. Pokusil se pohnout rukama. Byly daleko od něho a vůbec to nebyly ruce.

Potom otevřel oči a rudá mlha se rozpustila a před sebou viděl obličej. Byl tlustý a měl hladké modré tváře a ve šklebících se ústech se silnými rty trčel doutník s lesklou páskou. Obličej se uchichtl. Delaguerra zavřel oči a bolest ho zaplavila, stáhla do hlubin. Omdlel.

Minuly vteřiny, možná roky. Opět před sebou viděl ten obličej. Uslyšel zastřený hlas. „Sakra, už ho tu zase máme. Ten chlapec má ale tuhý život!“

Obličej se přiblížil, konec doutníku jasně rudě zazářil. Pak ho kouř přiměl k sípavému, dusivému kašli. Levá strana hlavy jako by se mu chtěla rozskočit. Ucítil, jak mu po lícni kosti stéká čerstvá krev, šimrá ho na kůži a sklouzává dál po zatvrdlé zaschlé krvi, která se mu již spekla na tváři.

„Tohle ho snad konečně naučí,“ prohlásil zastřený hlas.

Další hlas s nepatrným irským přízvukem k tomu dodal cosi přátelského, obscénního. Velký obličej se prudce otočil za hlasem a opovržlivě zavrčel.

Delaguerra se tentokrát probral úplně. Viděl pokoj zcela jasně a viděl v něm čtyři lidi. Velký obličej patřil Velkému Johnu Mastersovi.

Hubená blondýnka seděla schoulená na konci pohovky a civěla na podlahu s omámeným výrazem, paže strnulé podél těla, ruce zahrabané pod polštáři.

Dave Aage opíral dlouhé hubené tělo o zeď vedle okna se záclonami. Na klínovitém obličejí měl znuděný výraz. Na druhém konci pohovky seděl pod lampou s roztřepaným stínidlem policejní ředitel Drew. Světlo mu stříbřilo vlasy, modré oči měl velmi jasné, velmi pozorné.

Masters držel v ruce lesklý revolver. Delaguerra na něj mrkl a začal vstávat. Do prsou se mu zabořila tvrdá ruka a srazila ho nazpátek. Zavalila ho vlna nevolnosti. Zastřený hlas na něho houkl: „Počkat, čmuchale. Už jste si užil legrace. Teďka jsme na řadě my.“

Delaguerra si olízl rty. „Dejte mi trochu vody,“ řekl.

Dave Aage se odlepil od zdi a vyšel klenutým vchodem z jídelny. Vrátil se a přiložil Delaguerrovi k ústům sklenici. Delaguerra se napil.

Masters řekl: „Líbí se nám vaše kuráž, poldíku. Jenže ji nepoužíváte tam, kde byste měl. Jste zřejmě chlápek, který si nedá říct. To je moc zlé. Tím jste vyřízený. Jasný?“

Blondýnka otočila hlavu a upřela na Delaguerra kalný pohled. Pak ho odvrátila. Aage se vrátil ke zdi. Drew si začal hladit rychlými nervózními prsty tvář, jako by se mu z Delaguerrovy zkrvavené hlavy rozbolel vlastní obličej.

Delaguerra pomalu řekl: „Jestli mě odprásknete, budete viset jen o něco výš, Mastersi. Břídil, co má chvíli úspěch, zůstává stejně břídilem. Dal jste zatím úplně zbytečně zabít dva muže. Přitom vlastně ani nevíte, co se snažíte zatusovat.“

Velký muž vztekle zaklel, švihl lesklým revolverem vzhůru a zase ho pomalu, se zarputilým pohledem spustil. Aage prohodil nedbale: „Klid, Johne. Nech ho vymluvit.“

Delaguerra pokračoval stejně pomalým, netečným hlasem: „Tady slečna je sestra těch dvou mužů, co jste je dal zabít. Pověděla jim, co ví o tom, jak jste ušili na Imlaye boudu, i kdo ty fotky udělal a jak se dostaly k Doneganu Marrovi. Leccos mi taky vyzvonil ten váš malý Filipínek, takže si o tom celém můžu udělat celkem správný obraz. Vyšli jste z toho, že nemůžete s určitostí vědět, že Imlay opravdu zabije Marra. Co kdyby naopak Marr odbouchl Imlaye? V obou případech by vám to sice vyšlo, ale kdyby Imlay přece jen zabil Marra, musel by se případ vyřešit co nejrychleji. A tady jste šlápl vedle. Začal jste všechno zatusovávat ještě dřív, než jste zjistil, co se opravdu stalo.“

Masters se na něho osopil: „Pitomosti, poldíku, samé pitomosti. Maříte můj čas.“

Blondýnka otočila hlavu k Delaguerrovi, k Mastersovým zádům. V očích se jí teď objevilo neúprosné zelené záští. Delaguerra nepatrně pokrčil rameny a pokračoval: „Byla to pro vás hračka, nasadit zabijáky na bratry Chillovy. Byla to pro vás hračka dát mě odvolat z vyšetřování, ušít na mě tu habaďuru a dát mě suspendovat, protože jste si myslel, že jsem na Marrově výplatní listině. Ale najít Imlaye nebyla už žádná hračka. Nemohl jste ho najít, a tím jste se dostal do maléru.“

Masters vytřeštil tvrdé černé oči. Zmizel v nich všecken výraz. Tlustý krk mu naběhl. Aage poodstoupil od zdi a stál strnule. Za chvíli sklapl Masters zuby a velmi klidně řekl: „To už je něco jiného, poldíku. Povězte nám o tom.“

Delaguerra si konečky dvou prstů ohmatal zkrvavenou tvář a pohlédl na prsty. Oči měl bezedné, prastaré. „Imlay je mrtev, Mastersi. Byl mrtev ještě dřív, než byl zabit Marr.“

V místnosti se rozhostilo hluboké ticho. Nikdo se v ní nehnul. Ti čtyři lidé, které Delaguerra viděl před sebou, úlekem zcela ztuhli. Za drahnou chvíli se Masters sípavě nadechl, vydechl a skoro šeptem řekl: „Ven s tím, poldíku. A rychle, nebo vás namouduši...“

Delaguerrův hlas ho chladně, zcela nevzrušeně přerušil: „Jistě, Imlay šel k Marrovi. Proč by nešel? Nevěděl, že jste ho podvedl. Jenže ho navštívil včera odpoledne, ne až dnes. Zajel za ním do jeho srubu na Puma Lake, aby si to s ním vyřídil v dobrém. Tak si to alespoň představoval. Tam se ovšem dostali do hádky, porvali se a Imlay přišel o život. Zřítíl se z konce verandy do strže a rozbil si lebku o balvany. Leží mrtvý jako loňský sníh v kůlně na dříví vedle Marrova srubu... Jistě, ukryl ho tam Marr a vrátil se do města. Potom mu dnes dopoledne někdo zatelefonoval a vyjednal na Imlayovo jméno schůzku na čtvrt na jednu. Co tedy Marr udělal? Hrál samozřejmě o čas, poslal sekretářku na oběd a revolver uložil tak, aby ho měl po ruce. Připravil se tedy na všechny eventuality. Jenže osoba, co ho navštívila, ho podfoukla a Marr se vůbec nedostal k tomu, aby použil zbraň.“

Masters se na něho osopil: „Sakra, člověče, to jste si určitě vycucal z prstu. Tohle všechno jste přeci nemohl vědět!“

Ohlédl se zpátky na Drewa. Drewova tvář byla šedá, napjatá. Aage poodstoupil ještě dál od zdi a zastavil se těsně u Drewa. Blondýnka nehnula ani svalem.

Delaguerra pravil unaveně: „Ovšem, jsou to domněnky, ale odpovídají faktům. Takhle to muselo být. Marr uměl zacházet s revolverem a byl připraven na všechno, počítal se vším. Proč se mu nepodařilo vystřelit? Protože osoba, která ho navštívila, byla žena.“

Zdvihl paži a ukázal na blondýnku. „Tady máte vraha. Milovala Imlaye, i když ho zaprodala. Je narkomanka a takoví už narkomani jsou. Potom jí to přišlo líto a šla odprásknout Marra. Zeptejte se jí!“

Blondýnka se jediným pлавným pohybem zvedla a prudce vytáhla zpod polštáře pravou ruku s malou automatickou pistolí, ze které postřelila Delaguerra. Zelené oči měla bledé, vyhaslé a vyvalené. Masters se otočil na obrtlíku a lesklým revolverem se jí rozmáchl po paži.

Střelila ho dvakrát, zblízka, bez nejmenšího zaváhání. Z tlustého krku mu vytryskla krev a stékala mu vpředu na sako. Zavrával a upustil lesklý revolver skoro až k Delaguerrovým nohám. Hroutil se směrem ke zdi, za Delaguerrovu židli, tápaje paží po stěně. Ruka se mu o ni opřela, a jak padal, sjela po ní dolů. Dopadl těžce na podlahu a už se nepohnul.

Delaguerra už skoro držel lesklý revolver v ruce.

Drew vyskočil a začal křičet. Dívka se pomalu otočila k Aagemu, jako by Delaguerra vůbec nevnímala. Aage vytrhl z podpaždí luger a paží odhodil Drewa na stranu. Malá automatická pistole a luger třesklely současně. Malá pistole se minula cíle. Dívku to srazilo zpátky na pohovku, levou ruku přitištěnou k prsu. Obrátila oči v sloup a pokusila se znovu zdvihnout pistoli. Pak padla bokem na polštáře a levá paže jí ochable sklesla a odpadla od prsu. Najednou měla šaty vpředu prosáklé krví. Oči se jí otevřely a zavřely, znovu se otevřely a zůstaly otevřené.

Aage stočil luger na Delaguerra. Svrástil obočí, a vytvořil tak na tváři, napjaté na nejvyšší míru, výraz groteskního šklebu. Hladce učesané vlasy, žluté jako písek, měl tak přilepené ke kostnaté lebce, že vypadaly jako nakreslené.

Delaguerra ho střelil čtyřikrát, tak rychle, že výstřely zarachotily jako dávka z automatu. Zlomek vteřiny předtím, než se Aage zhroutil, se mu tvář změnila ve vyzáblou, prázdnou stařeckou tvář s vyhaslýma očima idiota. Pak se mu dlouhé tělo zlomilo v pase a padlo na podlahu, s lugerem pořád v ruce. Jedna noha se pod ním podlomila, jako by byla bez kostí.

Vzduch ostře čpěl po střelném prachu. Pokojem se rozléhaly ozvěny výstřelů. Delaguerra pomalu vstal a kývl lesklým revolverem na Drewa. „To bychom tedy měli, pane řediteli. Představoval jste si tu svou hru takhle?“

Drew zvolna přikývl, bledý a roztřesený. Polkl a pomalu se šoural po podlaze. Prošel kolem Aageovy natažené mrtvolky, pohlédl na dívku na pohovce a potřásl hlavou. Pak přistoupil k Mastersovi, poklekl na jedno koleno a sáhl na něho. Zase se vztyčil. „Všichni mrtví, řekl bych,“ zamumlal.

Delaguerra řekl: „To je báječné, co? A kam se poděl ten hromotluk, ten vyhazovák?“

„Poslali ho pryč. Nemyslím... nemyslím, že vás chtěli zabít, Delaguerro.“

Delaguerra chabě přikývl. Obličej se mu začal uvolňovat, přísné rysy mu pozvolna měkly. Pravá strana obličeje, ta, co nebyla zbrocena krví, začala zase vypadat lidsky. Přiložil si k tváři kapesník. Když ho sundal, byl jasně rudý od krve. Odhodil ho a prsty si lehounce uhladil zcuchané vlasy. Některé byly ztuhlé spečenou krví. „To určitě!“ utrousil.

V domě vládlo naprosté ticho. Venku se nic neozývalo. Drew naslouchal, začíchal, přistoupil k domovním dveřím a vyhlédl ven. Ulice byla tichá, temná. Vrátil se a přistoupil těsně k Delaguerrovi. Do obličeje se mu velmi pomalu vloudil úsměv.

„Je to setsakramentská věc,“ řekl, „když policejní ředitel musí sám vystupovat jako tajný agent – a když se na poctivého policistu musí naoko ušít bouda a musí být suspendován ze sboru, aby mu pomohl.“

Delaguerra na něho upřel netečný pohled. „Takhle to tedy chcete sfouknout?“

Ted' už hovořil Drew klidně. Obličej mu opět zružověl. „V zájmu našeho úřadu, člověče, našeho města – a nás samotných to musíme takhle sfouknout!“

Delaguerra mu pohlédl přímo do očí. „I mně to takhle vyhovuje,“ řekl bezvýrazným hlasem. „Pokud se to ovšem sfoukne přesně tak!“

(13)

Marcus zarazil vůz a obdivně se zazubil na velký dům, stíněný stromy. „Hezké hnízdečko,“ poznamenal. „Taky bych tu klidně nějaký čas pobyl!“

Delaguerra pomalu vystoupil z vozu, jako by byl ztuhlý a velmi unavený. Byl prostovlasý a slamák držel pod paží. Levou stranu hlavy měl částeně vyholenou a vyholenou část se stehy mu přikrýval tlustý obvaz z gázy. Zpod obvazu mu směšně vyčuhoval pramínek černých vlasů. Řekl: „Jo, jenže já tu nepobudu, trumbero. Počkej na mě.“

Vykořčil po kamenném chodníčku, vinoucím se přes palouk. V ranním slunci vrhaly stromy na trávník dlouhé stíny. Dům byl velmi tichý, žaluzie byly stažené a na mosazné klice visel tmavý věnec. Delaguerra nezamířil ke dveřím. Odbočil na další pěšinu, vedoucí pod okny, a prošel kolem boční části domu, před níž byly záhony s mečíky.

Vzadu bylo víc stromů, víc trávy, víc květů, víc slunce i víc stínu. Byl tam rybníček s lekníny a v něm velká kamenná ropucha. Za ním stál před železným stolem s vykachlíčkovanou deskou půlkruh zahradních křesel. V jednom z nich seděla Belle Marrová.

Měla na sobě černobílé šaty, volné a nenápadné, a na kaštanových vlasech slaměný klobouk se širokou krempou. Seděla velmi klidně a hleděla přes trávník do dále. Na bledém obličejí se nápadně odráželo nalíčení.

Zvolna otočila hlavu, smutně se usmála a ukázala na křeslo vedle sebe. Delaguerra si nesedl. Vytáhl zpod paže slamák, cvrknul do krempy a řekl: „Případ je uzavřen. Ještě se jím ovšem bude zabývat koroner, dojde k dalšímu vyšetřování, k výhrůžkám, spousta lidí si bude pouštět pusy na špacír, aby z toho měla reklamu, a podobně.

Noviny to budou nějaký čas rozmazávat, ale ve skutečnosti, pokud jde o spisy, je případ uzavřen. Můžeš už na to pomalu zapomínat.“

Belle na něho živě pohlédla, rozevřela bledě modré oči, pak je od něho odvrátila a zase hleděla přes trávník do dále.

„Bolí tě ta hlava moc, Same?“ zeptala se účastně.

Delaguerra odpověděl: „Ne. Už je to dobré... Chci ti říct, že Stella La Motte zastřelila Masterse – a zastřelila Donnyho. Aage zastřelil ji. A já jsem zastřelil Aagea. Všichni jsou mrtví, kolem dokolečka. A nikdo se už asi nedozví, jak přišel o život Imlay, hádám. Podle mého na tom ovšem dneska nezáleží.“

Belle Marrová klidně řekla, aniž k němu vzhledla: „Jak jsi jenom poznal, že to byl tam ve srubu Imlay? Noviny přece psaly...“ Odmlčela se a prudce se zachvěla.

Nehnutě civěl na klobouk, který držel v ruce. „Nevěděl jsem to. Usoudil jsem, že Donnyho zastřelila žena. Byla to jenom intuice, že ten mrtvý u jezera je Imlay. Hodil se na něho jeho popis.“

„Jak jsi věděl, že Donnyho zabila žena?“

V tichém, téměř šeptavém hlase se jí chvěl neklid.

„Prostě jsem to věděl.“

Poodešel několik kroků a zastavil se s pohledem upřeným na stromy. Pomalu se obrátil, vrátil se a zase se postavil vedle křesla. Obličej mě ztrhaný únavou. „Prožili jsme krásné časy – všichni tři. Ty a Donny a já. Život se zřejmě dopouští na lidech hrozných věcí. To, co nám život přinesl dobrého, to všechno je už pryč.“

„Třeba není ještě všechno pryč, Same,“ zašeptala Belle.

„Odteďka se my dva musíme velmi často vídat.“

Lehký úsměv mu prohnul koutky rtů a vzápětí zmizel. „Tohle je můj první podvod,“ řekl klidně. „A doufám poslední.“

Belle Marrová nepatrně trhla hlavou. Sevřela rukama tak pevně opěradla křesla, až jí bíle zasvítily na lakovaném dřevě. Celé tělo jako by jí ztuhlo.

Za chvíli sáhl Delaguerra do kapsy a na dlani se mu něco zlatě zalesklo. Zachmuřeně k tomu shlédl. „Dostal jsem zpátky odznak,“ řekl. „Není už tak čistý jako předtím. Ale hádám, že bude asi tak čistý jako většina ostatních. Vynasnažím se, aby takový zůstal.“ Zastrčil ho zpátky do kapsy.

Belle Marrová se před ním velmi pomalu vztyčila. Vystrčila bradu a dlouze, upřeně se na něho zahleděla. Její obličej byl pod nalíčením jako bílá sádrová maska. „Panebože, Same, už tomu začínám rozumět,“ řekla.

Delaguerra jí nepohlédl do tváře. Hleděl jí přes rameno na neurčitý bod v dáli. Vyhýbavě, s odstupem řekl: „Ovšem... usoudil jsem, že to udělala žena, protože to byl malý revolver, jakého by použila právě žena. Ale nesoudil jsem tak pouze z tohoto důvodu. Po mém návratu ze srubu jsem pochopil, že Donny počítal s nejhorším a že by se nějakému muži jen tak nepodařilo ho odbouchnout. Navenek ovšem všechno mluvilo pro to, že pachatelem je Imlay. Masters a Aage měli za to, že to udělal, a navedli advokáta, aby zatelefonoval, že se Imlay k tomu přiznává a že se ráno dostaví na policii. Všichni ho pochopitelně museli považovat za vraha, protože nevěděli, že byl mrtev už předtím. Kromě toho by žádný policista nepředpokládal, že žena po sobě uklidí nábojnice.

Když jsem si vyposlechl Joeje Chilla, myslel jsem, že to snad udělala ta Stella. Ale když jsem jí to řekl do tváře, už jsem si to nemyslel. Byla to špinavost. Jistým způsobem jsem zavinil její smrt. I když bych toho za její šance u téhle bandy moc nedal.“

Belle Marrová z něho nespouštěla oči. Vánek jí odhrnul kadeř a to bylo také jediné, co se na ní pohnulo.

Odvrátil oči z dálek, chvíli na ni vážně hleděl a zase koukal pryč. Z kapsy vytáhl malý svazek klíčů a hodil ho před sebe na stolek.

„Tři věci mi daly zabrat, než jsem měl ve všem jasno. Záznam v diáři, revolver v Donnyho ruce a chybějící nábojnice. Pak jsem na to kápl. Nezemřel hned. Měl kuráž a myslelo mu to až do posledního okamžiku – aby někoho chránil. Ten záznam v diáři byl trochu roztřesený. Napsal ho dodatečně, když byl sám a umíral. Vzpomněl si na Imlaye a tím, že napsal jeho jméno, jenom zmátl stopu. Pak vytáhl z psacího stolu revolver, aby zemřel s ním v ruce. Zbývaly tedy ještě nábojnice. I na to jsem po chvíli přišel. Výstřely padly zblízka, přes stůl, a na jednom konci psacího stolu stály knihy. Nábojnice tam padly a zůstaly ležet na psacím stole, kam na ně mohl dosáhnout. Z podlahy by je nebyl dokázal zvednout. Mezi tvými klíči je také klíček od jeho kanceláře. Včera pozdě v noci jsem tam zašel.

Nábojnice jsem našel v dřevěné krabici s doutníky. Tam je nikdo nehledal. Člověk ostatně najde vždycky pouze to, co chce najít.“

Odmlčel se a mnul si tvář. Za chvíli dodal: „Donny udělal, co bylo v jeho silách – a pak zemřel. Byl to pozoruhodný výkon – a já ho neshodím.“

Belle Marrová pomalu otevřela ústa. Napřed se z nich vydralo zakoktání, po něm slova, jasná slova. „Nebylo to jen proto, že měl jiné ženy. Ale proto, jaké to byly ženy!“ Zachvěla se. „Pojedu teď na policejní ředitelství a udělám výpověď.“

Delaguerra řekl: „Ne. Řekl jsem ti přece, že ho neshodím. Policejnímu ředitelství se zamlouvá řešení, které se jim nabízí. Vyhovuje politicky. Znamená to, že město se vymaní z moci Mastersova a Aageova gangu. Tím se Drew dostává na nějaký čas na vrcholek moci, ale je příliš slabý, než aby se tam dlouho udržel. Takže na tom nezáleží... A ty s tím nebudeš dělat vůbec nic. Uděláš pouze to, co chtěl Donny, k čemu použil zbytek svých sil. Budeš mlčet. Sbohem.“

Ještě jednou velmi rychle pohlédl na její zborcenou bílou tvář. Pak se prudce obrátil, přešel přes trávník a vyšel kolem rybníku s lekníny a kamennou ropuchou podél boční části domu ven k vozu.

Pete Marcus otevřel dvířka. Delaguerra nastoupil, posadil se, opřel si hlavu o čalounění, pohodlně se uvelebil a zavřel oči. Nedbale prohodil: „Nepospíchej, Pete. Hlava mě bolí jako čert.“ Marcus nastartoval motor, zabočil do ulice a jel pomalu po De Neve Lane zpátky do města. Dům stíněný stromy jim mizel z dohledu, až ho nakonec zakryly vysoké stromy. Teprve když byli od něho hodně daleko, otevřel zase Delaguerra unavené oči.

(1935)